

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΠΡΟΙΞ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΟΝΑΡΧΙΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

ΤΟ ΜΕΛΑΝ ΡΟΔΟΝ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΣΤΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΟΥ

Η ΠΡΟΙΞ

(Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant).

Οὐδὲν τὸ ἔκτακτον παρῆχον οἱ γάμοι τοῦ Σίμωνος Λεβρυμᾶν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας Κορδιέ. Ὁ κ. Σίμων, διαδεχθεὶς τὸ συμβολαιογραφεῖον παρὰ τοῦ κυρίου Πεταλούδη, εἶχεν ἀνάγκη χρημάτων πρὸς πληρωμὴν τοῦ διδασκάλου· ἡ δὲ δεσποινὶς Κορδιέ εἶχε προῖκα τριακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰς γραμμάτια καὶ τίτλους.

Ὁ κ. Λεβρυμᾶν ἦτο νέος ὠραῖος καὶ κομψός, ὅσον δύναται νὰ εἶνε κομψός εἰς συμβολαιογράφος καὶ ἐπαρχιώτης, ἀλλ' ὅπως ἴσως ἕποτε κομψός, ὅπερ ἦτό τι σπάνιον ἐν Βουτινῷ.

Ἡ δεσποσύνη Κορδιέ ἦτο πλήρης χάριτος καὶ δροσερότητος, χάριτος ὀλίγον χονδροειδοῦς καὶ δροσερότητος ἀγροτικῆς· ἀλλ' ἦτο ἐν συνόλῳ κόρη ὠραία καὶ προκλητικῆ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῶν ἦτο ἀνάστατον ὀλόκληρον τὸ Βουτινῷ. Ἐθαύμαζον τοὺς νεονύμ-

φοι, οἵτινες μετέβαινον εἰς τὴν οἰκίαν ἵνα διέλθωσι τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου καὶ ἔπειτα νὰ κάμωσι μικρὸν ταξίδιον μέχρι Παρισίων.

Αἱ πρώται ἡμέραι τοῦ γάμου ὑπῆρξαν θελητικώταται, ὃ δὲ κ. Λεβρυμᾶν ἐφέρετο πρὸς τὴν κυρίαν του διὰ τρόπον λεπτοτάτου καὶ λιαν δεξιού, ἔχων ὡς ὄρον τὸ γνωμικὸν ἀδιὰ τῆς ἐπιμονῆς τὰ πάντα ἐπιτυγχάνονται. Τ' ὑποχρόνως δὲ ἦτο ὑπομονητικὸς καὶ ἐνεργητικὸς. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε ταχεῖα καὶ πλήρης.

Τέσσαρες ἡμέραι ἤρκεσαν ἵνα ἡ κυρία Λεβρυμᾶν ἀφοσιωθῆ θερμῶς πρὸς τὸν σύζυγόν της. Δὲν ἠδύνετο οὔτε στιγμὴν νὰ μὲνη μακράν του καὶ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἤθελε νὰ τὸν ἔχη πλησίον της διὰ νὰ τὸν θωπεύῃ, νὰ τὸν ἐναγκαλιζῆται καὶ τῷ ψαύῃ τὰς χεῖρας, τὸ γένειον, τὴν ρίνα κτλ. Ἐλάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὠτων, τῷ ἔλεγεν· «Ἄνοιξον τὸ στόμα καὶ κλείσε τοὺς ὀφθαλμούς». Ἐκεῖνος ἤνοιγεν εὐθὺς τὸ στόμα, ἠμῖε κλείε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐλάμβανε τρυφερὸν καὶ παρατεταμένον φίλημα. Ὡς πρὸς αὐτὸν δὲ, δὲν ἐκορέννυτο θωπεύων τὴν σύζυγόν του ἀπὸ πρώτας μέχρι ἐσπέρας καὶ ἀφ' ἐσπέρας μέχρι πρωίας.

Ἡμέραν τινα, ἀφοῦ ἡ πρώτη ἐβδομάς παρῆλθεν, εἶπε πρὸς τὴν σύντροφόν του:

«Ἄν θέλῃς, ἀναχωροῦμεν τὴν προσεχῆ Τρίτην εἰς Παρισίους. Θὰ ζήσωμεν ὡς ἐρασταὶ ἀγαμοὶ, διερχόμενοι τὸν καιρὸν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ θέατρα, τὰ ὠδικὰ καφεῖα, πανταχοῦ, πανταχοῦ.

Καὶ ἐκείνη ἐπήδα ἐκ τῆς χαρᾶς.

— «ὦ! ναί, ναί, νὰ ὑπάγωμεν, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Δοιπὸν, εἶπεν ἐκεῖνος, διὰ νὰ μὴ λησμονῶμεν καὶ τὰς ὑποθέσεις μας, εἰδοποιήσον τὸν πατέρα νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν προῖκα. Θὰ τὴν λάβω μετ' ἐμοῦ, διὰ νὰ πληρώσω καὶ τὸν κ. Πεταλούδη.

— Ὅτ' τῷ τὸ εἶπω αὔριον τὸ πρῶτ', ἀπήντησεν ἐκείνη.

Καὶ ὁ κ. Σίμων τὴν ἔλαβε πάλιν εἰς τοὺς βραχίονάς του διὰ νὰ τῇ ἐπαναλάβῃ τὰ τερπνὰ δειγμάτια τῆς ἀφοιώσεώς του, ἅτινα ἐκείνη τόσο ἡγάπη ἤδη ἀπὸ ὀκτώ ἡμερῶν.

Τὴν τρίτην ὃ πενθερός καὶ ἡ πενθερά συνώδευσαν μέχρι τοῦ σταθμοῦ τὰ διὰ τὴν πρωτεύουσαν ἀναχωροῦντα τέκνα των.

— Σὰς ὁμύω, ἔλεγεν ὁ πενθερός, ὅτι εἶνε παράλογον νὰ λαμβάνητε μαζί σας τόσην μεγάλην περιουσίαν. Καὶ ὁ νεαρός συμβολαιογράφος ἐμειδίασεν.

Μη άνησυχείτε, πάτερ μου, είμαι συνειδημέ-
νος απ' αυτό. Γνωρίζετε, ότι έκ του επαγγέλματός
μου συμβαίνει πολλάκις να φέρω μετ' έμού έν περί-
που έκκατομύριον. Μη άνησυχείτε ποσώς.

Ο ύπάλληλος έκάλει τους διά Παρισίους επιβά-
τας, τό δε ήμέτερον ζεύγος έσπευσεν έντός βιγυονίου
ένθα διέμενον και δύο γραίαι.

— Ούρ! έψιθύρισεν ή Λεβρυμάν μετά δυσπαρασιέας
εις το σύζυγόν της. Δέν θά δύναμαι να κα-
πνίσω.

— Και έγώ δυσπαραστούμαι, άπήνητησεν εκείνη τα-
πεινωφώνως, άλλ' όχι εξ αίτίας του σιγάρου.

Η άμαξοστοιχία έσύριζε και άνεχώρησεν. Η πο-
ρεία διήρκεσε μίαν ώραν κατά τό διάστημα τής ό-
ποιας ούδέν αξιόλογον συνέβη μεταξύ των, καθότι
αί δύο γραίαι δέν έκοιμώντο ποσώς.

Ότε έφθασαν εις τόν σταθμόν, ό κ. Λεβρυμάν ειπε
πρός τήν σύζυγόν του.

— Άν θέλεις, φιλάτη, πηγαίνωμεν έν πρώτοις
να προγευματίσωμεν εις τό βουλεβάρτον και έπειτα
έπιστρέψαντες με τήν ήσυχίαν μας παραλαμβάνομεν
τάς άποσκευάς και τās μεταφέρομεν εις τό ξενοδο-
χείον.

— Ναι, ναι, έπεκράτησεν εύθως έκείνη, πηγαί-
νωμεν να προγευματίσωμεν εις τό ξενοδοχείον. Είνε
μακράν;

— Ναι, άλλ' θά μεταβώμεν με τόν ίπποσιδηρό-
δρομον.

— Διατί να μη λάβωμεν μίαν άμαξάν; Ηρώ-
τησεν έκείνη έκπληκτος.

Ο κ. Σίμων ήρχισε να τήν έπιπλήττη γελών.

— Καλή οικονομός είσαι, άφού ζητείς άμαξάν διά
πέντε λεπτών τής ώρας διάστημα.

— Τώ όντι, άπήνητησεν έκείνη, όλίγον συγκεχυ-
μένη.

Τήν στιγμήν έκείνην διήρχετο μέγα λεωφορείον
συρμένον υπό τριών καλπάζόντων ίππων.

Στάσου! στάσου! άνέκραξεν ή Λεβρυμάν προς τόν
όδηγόν.

— Τό βροχό όχημα έστη, και ή νεκρός συμβολαιο-
γράφος, ώθων τήν σύζυγόν του, τή ειπεν έσπευσμένως.

— Έμβα μέσα, και έγώ θ' άνκλώ έπάνω όπως
καπνίσω έν τουλάχιστον σιγάρου πρό του γευμάτος.

Δέν έλαβε καιρόν ν' άπκνήτση, διότι τό όχημα έ-
πανελάθε τήν πορείαν του και ή ήνιοχός, όστις τήν
είχε λάβει από τής χειρός, έστρεψεν αυτήν εις τό έσω-
τερικόν και τήν άφήκε, να καθήση επί τινος θρονίου
εις άκρον τεταραγμένη και θεωρούσα έκπληκτος διά
τής ύέλου τους πόδας του σύζυγου της, άνερχομένου
εις τό άνω μέρος του όχήματος.

Και έμεινεν άκίνητος μεταξύ χονδρού κυρίου όζον-
τος καπνού και γραίαις κρατούσης σκύλου.

Όλοι οι λοιποί παρακλήθην, εις πντοπώλης,
εις έργάτης, εις ταγματάρχης του πεζικού, εις κύριος
με πλατύγυρον πύλον, δύο κυρίαί με μορράς στρυφνάς,
ώσεί θέλουσι να είπωσι: αδέν άρμόζει εις τήν θέ-
σιν μας να μένωμεν έδώ, δύο καλογραίαι, μία κόρη
με μακράν κόμην και εις νεκροθαπτης, όλοι όμοι
εφαίνοντα ως ώραια συλλογή ή έψυχών γελοιογραφιών.

Αί ταλαντώσεις του όχήματος άνεκίνουν όλίγον
τάς κεφαλάς των και έκαινον τās παρειάς να ύπο-
τρέμωσι, ή δε ζαλιστικός κρότος των τροχών τους
καθίστα όμοίους προς άνθρώπους ήλιθίους και παρα-
δεδομένους εις λήθαργον.

Η νεκρά σύζυγος έμεινεν άδρανής.

— Διατί να μη έλθη και αυτός έδώ; Η σκέπτετο,
πιεζόμενη υπό κενής θλίψεως. Ηδύνατο κάλλιστα
να παρατηθή του καπνίσματος.

Αί δύο άδελφαι του έλέους ένευταν να σταθή τό
όχημα, και έπειτα έξήλθον ή μία κατόπιν τής άλλ-
λης, άναδίδουσαι άνούσιον όσμήν φορέματος πεπα-
λαιωμένου.

Τό όχημα έξηκολούθησε τόν δρόμον του, έπειτα
δέ έστη έκ νέου και πορφυρά μαγείρισσα είσήλθεν
άσθμαίνουσα έκάθησεν, άποθέτουσα πρό των γονά-
των της κάμιστρον πλήρες προμηθειών. Η άτμόσφαιρα
του όχήματος έπληρώθη ήδη υπό βρειάς όσμής μα-
γειρίου.

— Είνε πολύ μακρότερον παρ' όσον ύπέθετον, έ-
σκέφθη ή Ιωάννα.

Ο νεκροθάπτης κατήλθε και άντεκατέστη υπό ή-
νιοχού. Τήν κόρην με τήν μακράν κόμην διεδέχθη
εις παραγγελιαδόχος έκπέμπων δρυμείαν όσμήν χά-
ρις εις τās πεζοπορίας του.

Η κυρία συμβολαιογράφου ήσθάνετο τήν διάθε-
σιν όπως κλάυση, χωρίς να γνωρίζη διατί.

Έν τώ μεταξύ διάφοροι άλλοι άνήλθον και κατέ-
βησαν και τό όχημα έβαινε πάντοτε διά των άπει-
ροπληθών όδών, έσταμάτα εις τους σταθμούς και έ-
πανελάμβανε τήν πορείαν του.

— Πόσον είναι μακράν! έσκέπτετο ή Ιωάννα. Άρ-
κει μόνον να μη άπεκοιμηθή, διότι τόσον έχει κατα-
βληθή από τινων ήμερών!

Κατά μικρόν όλοι οι έντός του όχήματος είχαν
είχον απέλθει, και έκείνη έμεινε μόνη, όλως μόνη.

Ο οδηγός άνέκραξε:

— Βωζιράρ!

Ίδών δε ότι έκείνη δέν μετεκινήθη από τής θέ-
σεώς της, έπανελάθε.

— Βωζιράρ!

Τόν παρετήρησεν, έννοήσασα ότι ή λέξις αυτή
άπηυθύνετο πρός αυτήν, άφού ούδεις άλλος ύπήρχεν
έν τώ όχηματι.

Ο οδηγός επανέλαθε και έκ τρίτου:

— Βωζιράρ!

Τότε έκείνη τόν ήρώτησε:

— Ποῦ εύρισκόμεθα;

— Διάβαλε, άπεκρίθη έκείνος άποτόμως, εις Βω-
ζιράρ: σās τό επανέλαθε είκοσι φορές.

— Και είναι μακράν άκόμη τό βουλεβάρτον;

— Ποῖον βουλεβάρτον;

— Τών Ίταλών.

— Τό επεράσαμεν τώρα από τόσης ώρας!

— Α! δέν καλείτε τόν σύζυγόν μου;

— Τόν σύζυγόν σας; Ποῦ είναι ούτος;

— Άλλ' εις τό επάνω μέρος!

— Εις τό επάνω μέρος! αυτό από πολλής ώρας

μένει κενόν.

Η κυρία έκαινε κίνημα τρόμου.

— Πώς; Άδύνατον. Άνέβημεν μαζί. Παρατη-
ρήσατε: πρέπει να είναι!

Ο οδηγός καθίστατο βάνουσος:

— Άρκετά ειπεν ή μικρά. Έάν έχασεν ένα άνδρα,
εύρισκει έξω δέκα. Έβγήτε, έτελειώστε. Θα εβρητε
άλλους έξω.

— Άλλά, κύριε, άνέκραξεν έκείνη δακρύουσα,
άπατάσθε, σας βεβαιώ ότι άπατάσθε. Έκράτει μέγα
χρηματοφυλάκιον εις τήν χείρα.

Ο ύπάλληλος ήρχισε να γελά.

— Μέγα χρηματοφυλάκιον. Α! ναι, κατέβη εις
Μαγδαληνήν. Τό ίδιο κάμνει, σας άφησε, χά!
χά! χά!...

Τό όχημα έστη και έκείνη κατέβη, ύψώσασα μη-
χανικώς τό βλέμμα επί τής κορυφής του ίπποσιδη-
ροδρόμου. Ητο όλως έρημος.

Τότε ήρχισε να κλαίη και ν' άνεκραζή, μη σκε-
πτομένη ότι τήν ήκουον και τήν παρετήρουν.

— Τι θα γίνω τώρα;

Ο επιθεωρητής τής έταιρίας έπλησίασε:

— Τι συμβαίνει;

— Η κυρία, άπήνητησε προπετώς ο οδηγός, έ-
χασε καθ' όδόν τόν σύζυγόν της.

— Καλά, άπήνητησεν ο άλλος, δέν είναι τίποτε,
πήγαυε εις τό έργον σου.

Και έστρεψε τά νώτα.

Τότε ή κυρία ήρχισε να προχωρή έν τή όδω τό-
σον περίτρομος, τόσον έξαλλος, ώστε άγνοούσε και
αυτή ή ίδια τί τή συνέβαινε. Ποῦ να πορευθῆ; Τι
να κάμη; Τι συνέβη εις έκείνον; Πώς συνέβη να τήν
λησμονήση τοιούτοτρόπος, να τήν περιφρονήση κατά
τοσοῦτον άπίστευτον τσόπον;

Είχεν έν τώ θυλακίω της δύο φράγκα. Πρός ποῖον
να προστρέξη; Και αίφνης τή επήλθεν εις τήν μνή-
μην ο εξαδελφός της Βαρέλ, ύπάλληλος του ύπουρ-
γείου των ναυτικών.

Τά χρήματά της ήρκουν ακριβώς προς πληρωμήν
όχήματος, διό λαβούσα έν τοιούτο διάταξε να τήν
φέρωσι προς τόν Βαρέλ. Εύρεν αυτόν παρὰ τήν θύ-
ραν τής οικίας του έτοιμον να μεταβῆ εις τό ύπουρ-
γείον και κρατούντα υπό μάλης χρηματοφυλάκιον
όμοιον προς τό του Λεβρυμάν.

— Έφρίκει! άνέκραξεν όρμήσασα έκτός του όχή-
ματος.

— Ιωάννα!... άνέκραξεν έκείνος έκπληκτος, έδώ...
όλως μόνη; Τι θέλετε, διατί ήλθετε;

— Ο σύζυγός μου, έφέλλισεν έκείνη με τους ό-
φθαλμούς πλήρεις δακρύων, έγεινεν άφαντος αυτήν
τήν στιγμήν.

— Άφαντος; Πώς!

— Από ένα ίπποσιδηρόδρομον.

— Ίπποσιδηρόδρομον;... Ω!

Και τώ διηγήθη κλαίουσα δια τά καθήκαστα.
Τήν ήκουσε σκεπτικός, είτα δε ήρώτησεν αυτήν.

— Εραίνετο γαλήνιος αυτήν τήν πραιάν;

— Ναι.

— Έχει καλώς. Έφερε πολλά χρήματα μαζί του;

— Ναι, τήν προικά μου.

Τήν προικά σου;... όλόκληρον;

— Ναι, δια να πληρώση τόν διάσκακόν του.

— Τότε λοιπόν, φιλάτη μου εξαδελφον, ο σύζυ-
γός σας τήν στιγμήν ταυτήν διατρέχει τήν προς τό
Βέγγιον άγουσαν.

Έκείνη, μη έννοούσα έκείνη, έτραύλιζεν.

— Ο σύζυγός μου. Τι λέγετε;

— Λέγω ότι ο σύζυγός σας έλπισε να τήν προικά
σας... και τίποτε άλλο.

Έμεινεν όρθία, ώσει κερκινόπληκτος, ψιθυρίζουσα:

— Τότε είναι... είναι... είναι άθλιος!...

Και έπειτα, καταβεβλημένη υπό τής συγκινήσεως,
έπεσεν όλολύζουσα επί του έσωκαρδιου του εξαδέλ-
φου της. Δια να μη βλέπωσιν αυτους οι διαβάται:
τήν ώθησεν έντός τής εισόδου τής οικίας και ύποκα-
στάζων αυτήν τήν έβουλήσεν ν' αναβῆ τήν κλιμακα,
οτε δε ή καλή του οικονομός ήνοιγε τήν θύραν, α-
Σοφία, ειπε προς αυτήν, πρέζε εις τό ξενοδοχείον και
παρηγγειλε γεῦμα διά δύο πρόσωπα. Δέν θα υπάγω
σήμερον εις τό γραφείον.

K. I. Π.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΟΝΑΡΧΙΑΙ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΕΝ ΤΗ ΜΗΔΕΙΑ.

Έκ των τεσσάρων μεγάλων Μοναρχιών των παναρχαίων
χρόνων, ή έλιγώτερον γνωστή συγχάνει ή Μηδική Μοναρ-
χία. Και τόυτο, διότι οι άποτελούντες αυτήν λαοί ήσαν οι
μόλλον άπολίτιστοι και μάλλον ύποσφοδρόημενοι εις τās
τέχνες και τήν βιομηχανίαν. Οι κλειστοί αυτών ήσαν νο-
μάδες, οι δε λοιποί γεωργοί, κατοικούντες έν κάμασι. Πό-
λεις δέν ύπήρχον, πολλά έν ταίς υπό των Μήδων δεσποζο-
μέναις χώραις, αι δε ύπάρχουσαι έτεροπόλις της έμπορικής
και βιομηχανικής σημασίας, ήν εκέκτηντο οι πόλεις τής
Άσσυριακής Μοναρχίας, τής Αιγύπτου και τής Λυδίας.

Το Μηδικόν Κράτος περιελάμβανεν όλόκληρον σχεδόν τήν
σημερινήν Περσίαν, μέρος του Άφγανιστάν, ήτοι κην Βακ-
τριανήν των αρχαίων, τήν Άρμενίαν και τās επαρχίας τής
Καπκαδοσίας και του Πόντου μέχρι του Άλυος ποταμού.
Ακριβώς ώρισμένα σύνορα είχε κυρίως μόνον προς μεσητε-
ρίαν και δυσμάς, ήτοι προς τήν Άσσυρίαν και τήν Λυδίαν.
Τά προς άνατολάς και βορράν σύνορα του Κράτους τούτου
ήσαν φυσικά, τό λόγω άόριστων, καθότι και ή έξουσία των
Μήδων βασιλέων επί των ήμισυαίων νομάδων, οίτινες κατέ-
χον άραιοί και διασπαρμένοι ήλθον τήν προς άνατολάς και
προς βορράν τής Μηδείας και Περσίας έκτασιν, ήτο επίσης
άόριστος και προσληματική. Έξηρητάτο εκ τής ένεργητικο-
τητος και τής ισχύος του κατά κειρούς κρατούντος τά σκηπ-
τρα, να έκταθῆ ή μηδική άρχή μέχρι των Ίνδιων και του
Ίξάρτου, ή να περιορισθῆ εις τās πλησιεστέρας τή Μηδεία
κοιλιάδας και πεδιάδας τής Βακτριανής. Δια τόν λόγον του-
του, εινε δύσκολον να προσδιορισθῆ ακριβώς ή έκτασις του
Κράτους, οῦ πρωτεύουσα ήτο ή πόλις των Άγδατάνων. Κατά
τās περιστάσεις και τοῦ κειρούς, δυνατόν είπειν, ότι ή έκ-
τασις αυτή εκμαίνετο από 2,000,000 μέχρι 4,000,000 τε-
τραγωνικών χιλιομέτρων.

Υπό έποψιν λοιπόν εκάτατος, ή Μηδική Μοναρχία ήτο
τό μεγαλειότερον των συγχρόνων αυτης Κρατών. Δέν συνέ-
βαινε όμως τό αυτό και λόγω πληθυσμου των κατοικων
και λόγω πλούτου τής χώρας. Ως προς τά δύο αυτα καθυ-
στέραι πολύ. Ο πληθυσμός αυτης είναι άδύνατον να ύπελο-
γησῆ. Είτω και κατά τās μάλλον άβεβαίους πιθανότητας.

Περί του σημερινού πληθυσμού των χωρών, αΐνεις απέτέλουσαν αὐτὴν πάλαι ποτέ, δυνάμεθα μετὰ τινος προσεγγίσεως ν' ἀποφανθῶμεν, ὅτι ἀνέρχεται εἰς 12 - 15,000,000 ψυχῶν. Οὐδὲν ὑπάρχει τεκμηρίον περὶ τῆς ἀξίας, ὅτι κατὰ τοὺς παναρχαίους ἐκείνους χρόνους αἱ χώραι αὗται κατώρθωτο πικρότερον ἢ τὴν τούναντιον μάλιστα εἶνε πιθανώτερον. Ὅπως δὴ πλεονεξία, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὑπῆρχε πληθυσμὸς ὅσος καὶ νῦν, καθότι ἄλλως δὲν ἤδύνατο ὁ μέγας Κύρος, ἀφοῦ κατέβαλε τὸν Ἀστυάγην, νὰ στρατολογήσῃ ἐκ τῶν χωρῶν τούτων τὰς 500,000 ἀνδρῶν, μεθ' ὧν ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Κροίσου.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ Μηδικοῦ Κράτους φαίνεται, ὅτι δὲν ἦτο μικρά, καθότι ἐν τῇ μακρᾷ πάλῃ αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀσσυρίας, ἀνεγνωρίσθη πάντοτε ὡς ἀρχηγὸς τῆς συμμαχίας, ἣτις ἐπολέμει κατὰ τῶν μοναρχῶν τῆς Νιευῆ, καὶ δις κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὸ μέγα ἐκεῖνο Κράτος καὶ νὰ κατασκάψῃ τὴν κλοσσιαίαν πρωτεύουσάν του. Πρὸς τούτοις ἀναφέρεται ὅτι οἱ Μηδοὶ βασιλεῖς ἐνίκησαν καὶ ἀπεδιώξαν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας τοὺς Σκύθας, οἵτινες ἐπὶ 600 ἔτη ἐδέσποζον αὐτῆς καὶ ἐλεηλάτων ὅλους τοὺς περὶ ἑαυτοὺς. Ἡ ἰσχὺς αὕτη ἀποδοτέα εἰς τὸ ὅτι αἱ ὑπὸ τὴν Μηδείαν τελοῦσαι ἡμιαγρίαι νομαδικαὶ φυλαὶ ἦσαν ἀσυγκρίτως εὐανδρότεραι καὶ μᾶλλον φιλοπόλεμοι, παρὰ οἱ εἰρηνικοὶ καὶ ἐκτεθηλυμένοι λαοὶ τῆς πλουσίας Ἀσσυρίας. Οὕτως, ἡ ἀρχὴ τῶν Μήδων οὐδέποτε δι' ἐπιπέτε, εἰς τὸ ἐξθρῆξεν δὲν ἐξήρχετο ἐκ τῶν σπλάγγνων τῆς χώρας, καὶ εἰς ἀνεκὸν μεγαλοφυῆς ὡς ὁ Κύρος δὲν ἐτίθετο ἐπὶ κερφαλῆς τῶν στασιασασῶν περσικῶν φυλῶν, αἵτινες πρότερον διετέλουν πιστοὶ εἰς τοὺς ἐν Ἀγβατάνοις βασιλεῖς, καὶ τοῖς παρεῖχον μάλιστα τὸ κράτιστον μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτῶν. Ἀλλὰ βεβαίως, διὰ τὴν πτώσιν τῶν Μήδων καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῶν Περσῶν, οὗτε οἱ λαοὶ τῆς Ἀσίας εἶχον λόγους νὰ δυσανασχετῶσιν, οὔτε ὁ κόσμος νὰ λυπηθῆται. Διὰ τοὺς δούλους λαοὺς τῆς Ἀσίας ἦτο ἀδιάφορον εἰς ἐδέσποζον αὐτῶν Μήδοι ἢ Πέρσαι, αἱ δὲ Ἕλληνες εἰς τοιοῦτον βαθμὸν συνέχον πρὸς ἀλλήλους τοὺς βαρβάρους λαοὺς, ὥστε πολλάκις τὴν περσικὴν ἀρχὴν ἐκάλουν μηδικὴν, καὶ συνήθως τοὺς περσικοὺς πολέμους μηδικούς.

Δ'. Ἡ Αἴγυπτος.

Ἐκ πάντων τῶν κρατῶν τῆς ἀρχαιότητος, τὸ ὑπὸ πάσας τὰς ἐποφύεις γνωστότερον εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γενεάν τυγχάνει ἀναμιθρόως ἡ Αἴγυπτος. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐφρόντισαν νὰ κληροδοτήσωσιν εἰς τοὺς μέλλοντες αἰῶνας σημεῖα τῆς ἐκ τοῦ κόσμου διαβάσεως τῶν ἀρχαῖα, ὥστε ἡ ἱστορία των νὰ καταστῇ ἐπίσης σχεδὸν γνωστὴ, ὅσον καὶ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ. Αἱ ἐπιγραφαὶ τὰς ὁποίας ἐγράφαζαν εἰς τὰ τείχη τῶν ναῶν των καὶ εἰς τοὺς τάφους τῶν βασιλέων των, ἀποτελοῦσι τόσας μεγαλοπρεπεῖς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς χώρας ταύτης, ἣν συνέγραψαν οὐχὶ πάντες ἡ δέκα συγγραφεῖς, ἀλλὰ ὅλοι αἱ γενεαί, αἵτινες τὴν κατέκτησαν ἐπὶ τριάκοντα αἰῶνας.

Περί τῆς Αἰγύπτου λοιπὸν γινώσκουμεν πολὺ περισσότερα ἢ περὶ Λυδίας, Ἀσσυρίας καὶ Μηδείας. Ἀλλ' αἱ αὐτὸ τοῦτο φρονῶ, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνδιατρίψω ἐπὶ μακρὸν περὶ τῆς χώρας ταύτης, περὶ ἧς πολλὰ ἐγράψαν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους.

Ἡ ἔκτασις τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ὑπερέβαινε τὰς 500,000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων ἢ τοὺς 100,000 ἰση πρὸς τὰ σημερινὰ μεγάλα Κράτη τῆς Εὐρώπης, πρὸς τὴν Γαλλίαν λ. χ. πρὸς τὴν Γερμανίαν, πρὸς τὴν Ἰσπανίαν κλπ. ἀλλ' ἐκ τῆς σημερινῆς ταύτης ἐκτάσεως μικρὸν μόνον μέρος ἦτο καλλιεργήσιμον, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ πικρότης τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἡτο, ὅπως καὶ σήμερον, μεγάλη. Ὁ πληθυσμὸς τῆς ἰδίας Αἰγύπτου σήμερον ὑπολογίζεται εἰς 6,000,000 περίπου. Περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου γινώσκουμεν, ὅτι εἶχεν εἴκοσι πόλεις, ἐντὸς τῶν ὁποίων κατοίκων τεχνίται μὲν 400,000, στρατιῶται δὲ 250,000. Δηλαδῆ, αἱ δύο αὗται τάξεις τῶν κατοίκων τῆς Αἰγύπτου, συνυπολογισμένων τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν αὐτῶν, ἀνῆρχοντο εἰς 2,600,000 ψυχῶν, αἵτινες ἀκατέλουν ἀποκλειστικῶς τὸν

πληθυσμὸν τῶν πόλεων. Περὶ τῶν ἑτέρων δύο τάξεων, τῆς πανουργοῦ καὶ πλουσίας ἱερατικῆς, καὶ τῆς πολυπληθεστάτης ἀλλ' ὑποδοῦλου γεωργικῆς, δὲν διασώθησαν μέχρις ἡμῶν οἰαδήποτε στατιστικαὶ πληροφόρια. Ἐὰν ὅμως λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ γεωργικὸς πληθυσμὸς θὰ ἦτο φυσικῶ τῶ λόγῳ τοῦλάχιστον τρις πολυπληθεστέρους τοῦ τῶν ἀστῶν, καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀρχαία Αἴγυπτος θὰ εἶχε περὶ τὰ 10,000,000 κατοίκων.

ὑπὸ ἐποφιν ἄρα καλλιεργήσιμου ἐκτάσεως καὶ πληθυσμοῦ, ἡ Αἴγυπτος ἤλαττοῦτο κατὰ πολὺ τῶν ἄλλων τριῶν συγχρόνων αὐτῇ μεγάλων Μοναρχιῶν, ὧν ἡ μικροτέρα Λυδία εἶχεν, ὡς εἶπομεν, πληθυσμὸν οὐχὶ ἐλάσσονα τῶν 20,000,000, Ἀλλ' εἰς ἀντιστάθμισμα εἶχεν ἑτέρα πλεονεκτήματα, ὧν ἑσπεροῦντο αἱ ἄλλαι μοναρχίαι καὶ πρὸ πάντων, εἶχε τὸ συμπάγις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς, ἀποτελοῦντος εἰς αὐτὸν μόνον λαὸν, ἔχοντα τὰς αὐτὰς παραδόσεις, τοὺς αὐτοὺς νόμους, τὴν αὐτὴν θρησκείαν, καὶ τρέφοντα τὸ αὐτὸ ἀδιύλλακτον μῖσος πρὸς πᾶν ὅ,τι ξενικὸν καὶ παρεῖσικτον. Ἐκτὸς δὲ τούτου, εἶχε τοὺς ἰσχυροτάτους νόμους τῆς, τοὺς ἀμεταβλήτους μένοντας ἐπὶ αἰῶνας, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ποτε βασιλεὺς ἐτόλμησε νὰ παραβῆ, καὶ οἵτινες ἔθετον σπουδαῖον φραγμὸν εἰς τὴν βασιλικὴν αὐθαιρσίαν, ἣτις εἰς τὴν ἄλλα σύγχρονα μοναρχικὰ κράτη οὐδένα ἀπολύτως ἐγίνωσκε χαλινόν. Τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα τῆς Αἰγύπτου ἦσαν τόσον μεγάλα, ὥστε ἴσχυσαν νὰ διασώσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐπὶ αἰῶνας μακροτάτους, καθ' ὅν χρόνον περὶ αὐτὴν ἡγεῖροντο καὶ κατέπειπον ἀλληλοδιαδόχως πολλοὶ μεγάλοι μοναρχαί, οὐδένα ἑτερον λόγον ὑπάρξεως ἔχουσαι, εἰμὴ τὴν κατὰκτῆσιν καὶ τὴν βίαν.

Περί τῶν εἰσοδημάτων τῆς Αἰγύπτου, εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀνῆρχοντο εἰς 14,800 τάλαντα, ἢτοι εἰς 450,000,000 δραχμας σημερινῆς. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν κολοσσιαίων πυραμίδων καὶ τῶν δαπανηροτάτων ναῶν καὶ τάφων, τῶν ἀνεγερθέντων κατὰ καιροῦ ὑπὸ διαφόρων Αἰγυπτίων μοναρχῶν, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι τὰ ἔσοδα τῆς Αἰγύπτου καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους δὲν ἦσαν κατώτερα τῶν ἐπὶ Πτολεμαίων.

Ἡ στρατιωτικὴ δυνάμις τῆς χώρας ταύτης δὲν φαίνεται νὰ ἦτο ποτὲ λιαν ἰσχυρά, καίτοι διατελοῦσα ἐπαρκῆς πρὸς ἄμυναν αὐτῆς καὶ ἀπόκρουσιν τῶν συνεχῶν ἐπιδρομῶν τῶν διαφόρων λαῶν τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Αἰθιοπίας. Ὁ ἀνώτατος ὅρος τοῦ πληθους τῶν αἰγυπτίων μαχητῶν δὲν ὑπερέβαινε ποτὲ τὰς 250,000, ἐνῶ αἱ ἄλλαι σύγχρονοι Μοναρχίαι τῆς Ἀσίας ἠδύνατο νὰ διαθέλωσι ὀπισθεῖας καὶ τριπλασίας δυνάμεις ἐκάστη. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Αἰγύπτου, ἢτοι ἀπὸ τοῦ 450 μέχρι 800 πρὸ Χριστοῦ, ἡ χώρα αὕτη ἀπέτελε στρατιωτικὴν δύναμιν ἀξίαν λόγου καὶ σεβαστὴν εἰς τοὺς γείτονας λαοὺς ἐνίστε μάλιστα κατώρθωσε νὰ ποιήσῃ, καὶ παροδικὰς τινας κατακτήσεις, καὶ ἴσα ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ραμφῆ, τοῦ ἐπιλεγόμενου Σισώστριος. Ἀλλ' οὐδέποτε κατόρθωσε νὰ τηρήσῃ ἐπὶ χρόνον μακρὸν τὰς κατακτήσεις αὐτῆς, οὐ μόνον διότι δὲν ἐπῆρχον πρὸς τοῦ οἱ στρατιωτικαὶ τῆς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος τοῦ αἰγυπτιακοῦ λαοῦ, μισοῦντος τὴν πρὸς τοὺς ξένους ἐπιμιξίαν, καὶ μετὰ δυσκολίας στέργοντος νὰ ἔλθῃ μετ' αὐτῶν εἰς συνάφειαν, ἔστω καὶ ὡς κατακτητῆς.

Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς 9ης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ εἰς μέγαν βαθμὸν ἐν Αἰγύπτῳ, ἣτις ἀλληλοδιαδόχως ὑπέπεσον ἔκτοτε εἰς τὴν ἐξουσίαν ξένων ἐπιδρομῶν. Μετὰ τὸν Αἰθιοπα Σαβακῶ, κατακτῆσαντα τὴν Αἴγυπτον τῷ 800 π. Χ. κατώρθωσεν αὐτὴ νὰ ἀνικτήσῃται τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς, ὅτε περὶ τὰ τέλη τοῦ 7ου αἰῶνος ἐπῆλθεν ἡ κατακτῆσις τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Καὶ ἐκ ταύτης ἀπηλλάγη ἡ Αἴγυπτος, οὐχὶ ἐνεκα τῆς ἀνδρείας τῶν μαχητῶν τῆς, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῆς ἀνικανότητος καὶ ἀδρανείας τῶν διαδόχων τοῦ Βαβυλωνίου κατακτητοῦ. Ἐκτοτε ὁ αἰγυπτιακὸς στρατὸς εἰς τοιοῦτον βαθμὸν κατέπεσεν, ὥστε οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, ὅπως προφυλάξωσι τὴν χώραν ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἡμιαγρίων ἀφρικανικῶν λαῶν καὶ τηρήσωσι τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν ἐν τῷ ἑσωτερικῷ, ἤναγκαζόντο νὰ συντηρῶσι

διαρκῶς πάντες καὶ ἐξ μυριάδας ξένων μιθοφύρων, τὸ πλεῖστον Ἑλλήνων καὶ Κερῶν.

Εἰς τιαύτην κατάστασιν εἶχε περιέλθει ἡ γηραιὰ αἰγυπτιακὴ μοναρχία, ὅτε κατέπεσεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ Καμβύσου περὶ τὰ τέλη τοῦ ἑκτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ. Περὶ αὐτῆς δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀπέθανε τὸν ἐκ γῆρατος καὶ ἐξαντλήσεως τῶν ζωτικῶν δυνάμεων φυσικὸν θάνατον, ἀφοῦ ἔζησε καὶ εἰς αὐτὴν ἐποχὴν τοῦ κόσμου ἐπὶ τριάκοντα αἰῶνας.

***

Οὕτως λοιπὸν τὸ τὸ τέλη τοῦ ἑκτου αἰῶνος, καὶ αἱ τέσσαρες μεγάλαι Μοναρχίαι τῶν παναρχίων χρόνων συνεχωνεύθησαν εἰς τὸ μέγα περσικὸν Κράτος, οὗ ἡ ἔκτασις ἦτο περίπου 7,000,000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ὁ πληθυσμὸς περὶ τὰ 100,000,000 ψυχῶν καὶ τὰ εἰσοδήματα, τοῦ μὲν βασιλικοῦ ἡσαυσοφυλακείου 14,560 τάλαντα, ὅλου δὲ τοῦ Κράτους, συνυπολογισμένων τῶν ἰδιαιτέων ἐσόδων τῶν στρατιῶν, ὑπὲρ τὰς 30,000 τάλαντων, ἢτοι 1,000,000,000 σημερινῶν δραχμῶν. Ἡ Περσία ὑπῆρξεν ἡ τελευταία φάσις ὡφ' ἣν ἐνεργήσθη ὁ ἀρχαῖος ἀνατολικὸς κόσμος, πρὸ τοῦ νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὸν ἑλληνηκόν. Καὶ φαίνεται, ὅτι κατὰ θεῖαν τινὰ οἰκονομίαν, ἡ Ἀσία ὀλόκληρος συνεπειρώθη ἐν καιρῷ περὶ τὴν Περσίαν, ὅπως ἡ ἐτορμὴ εἰς τὴν μεγάλην σύγκρουσιν, ἣτις ἐπέπρωτο νὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ τοῦ ἀσιατικοῦ καὶ τοῦ εἰλητικοῦ κόσμου.

Π.

ΤΡΕΙΣ ΛΗΘΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 18).

Τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1798 προεμνήνουντο λαμπρά. Ὅλη ἡ αὐλὴ καὶ ἡ ἀριστοκρατία τῆς Πετροπόλεως εἶχε συναχθῆ εἰς τὴν ὀλιγα βέρουσα ἀπέχουσαν πολίχνην Γατσίναν, ἀγαπητὴν διαμονὴν τοῦ Αυτοκράτορος. Ὅλοι αἱ οἰκίαι τοῦ ὀλίγον κάτοικημένου τούτου μέρους κατελήφθησαν εἰς ὑψηλὰς τιμὰς. Τὰ παρὰ τὴν Γατσίναν σταθμεύοντα στρατεύματα ἦσαν δύο σώματα. Τὸ ἐν διώκει ὁ κόμης Πάλεν καὶ τὸ ἕτερον ὁ στρατηγὸς Κοντσουκῶφ. Ὁ μέγας δούξ Κωνσταντίνος εἶχε τὸ ἀξίωμα διοικητοῦ τῆς πόλεως. Ἡ πρῶτα παρήρχετο συνήθως εἰς ἀσκήσεις ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ. Τὰ εἰρηνικὰ περίχωρα τῆς Γατσίνης ἀντήχουν εἰς τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν ὄπλων καὶ τηλεβόλων. Τὸ ἐσπέρας συνηθροίζοντο ὀλόκληρος ἡ haute volée εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ Αυτοκράτορος, εἴτε χορεύοντες εἴτε ἀκροῶμενοι μουσικῆς ἢ θαυμάζοντες τὰς ὠραίας παραστάσεις τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου. Ταῦτα πάντα ἐπενήργουν εὐεργετικῶς ἐπὶ τοῦ αυτοκράτορος, ὥστε εὕρισκετο εἰς τὴν καλλιτέρην διάθεσιν. Πρῶταν τινὰ, ἀφοῦ παρέστη εἰς τὰ γυμνάσια τοῦ ἀγαπητοῦ του συντάγματος Πρεσμπρασένσκη καὶ ἔμεινεν νύχαισθημένος, εἶπεν εἰς τοὺς παρισταμένους ἀξιωματικούς:

— Γνωρίζω καλῶς, κύριοι, ὅτι ἡ εἰσαχθεῖσα νέα στρατιωτικὴ τάξις δὲν ἤρρεσεν εἰς πολλοὺς ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦτο παρέμεινα μέχρι τούδε, ἵνα ὅλοι κατανοήσῃτε ποῦ τείνει ὁ κανονισμὸς τῆς ὑπηρεσίας. Ἰδοὺ τώρα βλέπετε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν μας. Ἀπὸ τούδε ὁ ρωσικὸς στρατὸς θὰ λάβῃ μετὰ τιμῆς τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ θεῖαν μεταξὺ τῶν στρατῶν τῆς Εὐρώπης.

Μετὰ μεγάλης ὄβρι ἀνυπομονησίας περιέμενον ὅλοι σχεδὸν νὰ τιμηθῶν μετὰ τὰ γυμνάσια δι' ἐνδείξεων τιμῆς καὶ προβιβασμῶν. Τὸ ἐξῆς ὅμως περιστατικὸν ἐματαιώσε τὰς ἐλπίδας των.

Τὴν ἐπομένην μετὰ τὴν παράταξιν ταύτην ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ γυμνάσια πρὸ τοῦ Αυτοκράτορος ἡ σωμασφυλακὴ ἐπὶ ἵππων. Ὁ Αυτοκράτωρ ἐθέλωρε τὸ σῶμα τοῦτο πάντοτε ὡς ἀτίθασσον, ὠνόμαζε δ' αὐτὸ πάντοτε τὸ σῶμα τῶν Ἰακωβίνων.

Σήμερον ὅμως, εὐρισκόμενος εἰς εὐθυμον διάθεσιν, ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ ἰδιάζουσαν αὐτῷ εὐνοίαν, δίδων ὁ ἴδιος τὸ πρόσταγμα. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο μὲν ὁ καιρὸς ξηρὸς, ἀλλ' ἔπνεεν ἄνεμος σφοδρὸς ὄλονεν ἐπιτεινόμενος. Τὸ σῶμα τῆς σωμασφυλακῆς ἐν λαμπρᾷ στολῇ ἐτέθη εἰς γραμμὴν, πεπεισμένον ν' ἀνικτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ αυτοκράτορος διὰ τῆς ἀπταίστου ἐκτελέσεως τῶν γυμνασίων. Μεγάλῃ σειρά ἀμαξῶν καὶ ἀνκρίθμητος πληθὺς θεατῶν εἶχον συναθροισθῆ, ἵνα θαυμάσων τὸ παρασχημα τῆς ἐκλεκτοῦ τούτου σώματος. Καὶ ἡ νεανίς κομητσα θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ Χαριτσῶφ, τὴν ὑπεῖαν ἡγάπα ὁ Βασιλεὺς Τσερεπόφ, παρευρίσκειτο μετὰ τῆς φίλης τῆς Αἰκατερίνης Νελιδῶφ, ἀμφοτέραι κυρίαι τῆς τιμῆς παρὰ τὴν αυτοκρατεῖρα Θεοδοροβίνα, παρισταμένη ἐπίσης.

Μετὰ τὴν συνήθη παράταξιν ἔλαβε τὸ πρόσταγμα ὁ αυτοκράτωρ, φέρων στολὴν τοῦ ἰδίου σώματος. Ἐν τῷ μέσῳ λαμπρᾷ ἀκολουθίας χαιρετώμενος διὰ τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγγων καὶ τῆς κύψεως τῶν σημαίων, ἐρχομὴ ὁ αυτοκράτωρ χαιρετίσας τὸ στρατεύμα. Κατ' ἀρχὰς ὅλα ἔβαινον καλῶς, ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται κατέβηλλον πᾶσαν προσπάθειαν εἰς τοῦτο καὶ ὄλων τὰ πρόσωπα ἐλαμπον ἀπὸ χαρᾶν, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἀναμείνουσαν αὐτοὺς εὐνοίαν. Ἀνεπίστως ὅμως ἡ τύχη τοῖς ἐστρεψε τὰ νῶτα. Τὰ κατόπιν δοθέντα προστάγματα δὲν ἐξετελέσθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας. Ὁ σφοδρῶς πνέων ἄνεμος ὄχι μόνον τὰ προστάγματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἤχους τῶν σαλπίγγων ἠμπόδιζε νὰ ἀκουσθῶσιν. Ἐντεῦθεν προήλθον πολλοὶ παρενοήσεις, ὁ δὲ αυτοκράτωρ προφανῶς ἤρχιζε νὰ θυμῶν.

Κατὰ τὸν αὐστηρότατον κανονισμὸν τοῦ κόμητος Ἀραξίγνερ, ὀφείλον ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ μέχρι τοῦ στρατιώτου νὰ συμμορφῶνται ὅλοι ἀνεξαιρέτως πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἐκάστῳ καθήκοντα, ὑπακούοντες τυφλῶς εἰς τὴν διαταγὴν τῶν ἀνωτέρων.

Ὁ αυτοκράτωρ διέταξεν: Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐμπρὸς εἰς προσβολὴν τὸ ὄλον σύνταγμα ἐμπρός! Μάρς!

Ἐπρόσταξε καὶ στρέψας τὸν ἵππον ἐδραμεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σώματος. Μετὰ ἐξήκοντα δὲ βήματα ἐφώνησε πάλιν στενωριῶ τῇ φωνῇ, ὑποθέτων ὅτι τὸ

στράτευμα τὸν ἠκολούθει. Μαρς (attaque carrière) καὶ κεντήσας τὸν ἵππον ἐδραμὲν ἐσπέυσμένως ἐμπρὸς, μέχρις οὗ ἐφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς πλατείας, ὅπου ἴστανται οἱ θακτι, ἐκείθι δὲ προστάξας: "Ἄλλ! ἐστράφη ἵνα ἴδῃ τὸ στράτευμα! Φαντάσθητε τὴν ὀργὴν του! ἔδραξε τὰ χεῖλη, τὸ αἶμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν του ὅταν εἶδε τὸ στράτευμα, μὴ μετακινήθην ποσῶς ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ καρφωμένον ἐκεῖ." Ἦρπασε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του, κατεβίβασε τὴν ὕψωμένην σπάθην καὶ ἐβάδισεν ἠσυχῶς πλησιαζὼν τὸ στράτευμα, "Ἄμα ἐφθασεν ἐφώνησε βροντωδῶς: «Εἰς προσοχὴν! Δεξιὰ, κλίνατε, βῆμα ὑδοιπορικόν, διὰ τὴν Σιθηρίαν ὅλοι σὰς, Μαρς!»

Κεραυνὸς κατακεραυνώσας τοὺς ἀκούσαντας τὸ πρόσταγμα τοῦτο. Οὐδὲ ψιθυρισμὸν ἐτόλμησεν τις νὰ ἐκστομίσῃ. Τὸ στράτευμα παρήλασεν ἐν μεγίστῃ τάξει πρὸ τοῦ ἐξουσιώμενου αυτοκράτορος, βαδίζον εἰς τὴν ἐξορίαν. Ἐκείστον τῶν παρελαυνόντων ἀξιωματικῶν ἀνταγιστὰς ὁ αυτοκράτωρ, θέτων τὴν χεῖρα εἰς τὸν τρίγωνόν πλῆθός του, μέχρις οὗ παρήλασε καὶ ὁ τελευταῖος ἀλαμῶς. Ἐτα ἀπεσύρθη ὁ αυτοκράτωρ μετὰ τῆς ἀλαμῆς του. Οὐδεὶς ἐτόλμησεν ν' ἀρθρώσῃ λέξιν ἐκ τῶν τῆς ἀκολουθίας, ὅλοι ἠκολούθησαν τὸν αυτοκράτορα κατάχλωμοι ἐκ τοῦ φόβου, μολονότι οἱ πλείστοι τούτων εἶχον υἱοὺς καὶ συγγενεῖς εἰς τὸ ἐξουσιώμενον σύνταγμα.

Τὴν ἐπομένην τοῦ ἀνέγνω τούτου συμβάντος ἡ δεσποινὴς κλητήσα Χαριτωῦφ εὗρετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς φίλης τῆς Αἰκατερίνης Νελιδῶφ καὶ συναμιλοῦν ποίαν ἐνδοξοῦσαν ἐπρεπε νὰ φορέσῃ τὸ ἐσπέρας παρὰ τῆς αυτοκράτειρας, ὅτε ὑπηρετικὸς ἔφερον ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐπιστολήν.

— Τὴν ἔφερον ἐκταλῶς πεζῶς, εἶπεν ὁ ὑπηρετικὸς ὑποκλινομένης, διὰ τὴν δεσποινίδα Ἐλισαβέτ Χαριτωῦφ.

Αὕτη, μὴ γνωρίζουσα πῶθεν ἔρα προήρχετο ἡ ἐπιστολή, ἀπεσπράγγισεν αὐτὴν, καὶ ἤρξατο νὰ ἀναγινώσκῃ. Ἄλλ' ὅσον ἐπροσῆλθε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τόσον ἡ ὄψις τῆς ἡλλάσσει. Ἰδοὺ τὴν ἀνέγνω:

«Σὰς γὰρ, ἀκούσθ' ἄρα καὶ πολυαγαπητὴν κόμησσαν, ἀπὸ τὴν πολλῶν τούτων, ὅπου ἐκάρμεν τὸν πρῶτον σταθμὸν τῆς μακρινῆς μας πορείας διὰ τὴν Σιθηρίαν. Ἰδὲ κατὰ τίς νὰ ἐλπίσῃ δυστυχέστερον τέλος τῆς ταπεινῆς ἀφ' ἧς ἀρξάμενης ἡμέρας! Βεβαίως θὰ ἠκούσατε τὸ ἄσηπρον ἀτύχημα, τὸ ὁποῖον ἐπλήξε τὸ σύνταγμα μας, συνεπὲς δὲ καὶ ἐμεῖς. Καὶ ὅμως, τὸ συμβῆναι τοῦτο ἦτο ἀπόρροια ἀτύχου παρενόησεως. Ἄλλως, εἴθε ποτὲ δυνατὸν νὰ φαντασθῆ τίς, ὅτι ἐλλοβλῶν ἐπιτάγματα θὰ ἐφαινετο ἀκαθῆς εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ αυτοκράτορος; Καὶ ὅμως ὑπιστάμεθα τὰς ἀντιθέσεις ὑποτιθεμένης ἀπειθείας πρὸς τὸ αυτοκρατορικὸν πρῶτον ἄγγελμα, τὸ ὁποῖον οὐδὲ ἴσως ἠκούσαμεν. Ὁ σταθμὸς ἐναντίος πνέων ἀνεμος καθίστα ἀδύνατον νὰ ἀκούσῃμεν τοὺς αυτοκρατορικοὺς λόγους. Εἶδον ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου τὴν Α. Μεγαλειότητα νὰ ἐρεθίσθῃ δρομαίως. Ἄλλὰ δὲν ἐτόλμησαμεν ἀνευ διαταγῆς τῶν προϊσταμένων νὰ προχωρήσωμεν, μολονότι ὑποπτεύσαμεν ὅτι ὁ αυτοκράτωρ ἐσκόπει νὰ διαταγῇ προσβολὴν attaque. Ἐ-

πειθὴ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπιθεωρήσεως εἶχομεν καμὲ ἀρκετὰ λάθη, ἐπροτιμήσαμεν νὰ μείνωμεν εὐπειθεῖς εἰς τὰς θέσεις μας. Ἐν τούτοις, ὅπω, καὶ ἂν ἔγῃ, τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε καὶ τὸ λάθος δὲν διορθοῦται· βαδίζομεν εἰς Σιθηρίαν, ἵνα εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ἀξένους αὐτῆς στέππας τελειώσωμεν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου μας, ἐπειδὴ δὲν ἐλπίζομεν πλέον εἰς τὴν εὐνοίαν του. Ἐν μόνον γνωρίζομεν καλῶς, ὅτι ὅπου δῆποτε καὶ μὰς ῥίψῃ ἡ σκληρὰ τύχη δὲν θὰ παύσωμεν νὰ εἴμεθα πιστοὶ εἰς τὸν αυτοκράτορα καὶ τὴν πατρίδα, οὕτω σκεπτόμεθα ὅλοι ἀνευ ἐξαιρέσεως. Ἐν τούτοις, ἀρκοῦν ταῦτα περὶ τούτου. Συγχωρήσατέ μοι, κόμησσαν, διότι ἐπὶ μικρὸν σὰς ἀπησχόλησα περὶ τούτου, θεωρήσατέ με ὡς ἀποχωριζόμενον τοῦ κόσμου, καὶ τοιοῦτος εἶμαι τώρα, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τὰς τελευταίας μου λέξεις. Ἐν τῷ μέσῳ ὅλων τῶν τέρψεων καὶ διασκεδάσεων τοῦ εὐγενοῦς κόσμου καὶ μεταξύ ὅλων τῶν λατρευτῶν, οἵτινες σὰς περικυκλοῦν, δὲν θὰ ἐπανεύρητε βεβαίως ἄλλον πιστότερον καὶ μᾶλλον ἀφωσιωμένον εἰς ὑμᾶς, ὅστις νὰ σὰς ἀγαπᾷ. Ἦδῃ, ὅτε ἔγασα πᾶσαν ἐλπίδα νὰ σὰς ἐπανιδῶ, τολμῶ νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τοῦτο. Ἐφ' ὅσον ἤμην πλησίον σὰς ἐκρυπτον τοῦτο βεθέως ἐν τῷ στήθει χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ τὸ ἐκφράσω εἰς ὑμᾶς. Σήμερον ἤλλαξαν τὰ πράγματα, μόνῃ ἡ ἀνάμνησις εἰς ὑμᾶς θὰ μοι εἴνε κληρονομία εἰς τὴν Σιθηρίαν. Ἐκεῖ μακρὰν, θὰ ὑπάρχῃ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη εἰς ὑμᾶς καρδιά, ἣτις μόνον με τὸ τέλος τῆς ζωῆς θὰ παύσῃ νὰ πάλλῃ δι' ὑμᾶς. Ἰγναίνοιτε διὰ παντός!

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΣΕΡΕΠΩΦ

Ἡ Ἐλίζα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἶχε γείνει ὡχρὰ ὡς νεκρὰ, καὶ δάκρυα ἔρρεον εἰς τὰς περιεχῆς τῆς. Πρὸ αὐτῆς ἀπεκαλύπτετο μυστικόν, ὅπερ αὕτη οὐδέποτε εἶχε μαντεύσει. Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη τῇ ἦτο εὐχάριστος, μολονότι ἡ ἐπιστολή περιεῖχε καὶ δυσάρεστα. Ἡ δεσποινὴς Νελιδῶφ, καθήμενὴ εἰς τὴν ἐργασίαν, παρετήρει αὐτὴν προσεκτικῶς κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ προσεπάθει μετὰ γυναικείας περιεργείας νὰ μαντεύσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ τὴν ὄψιν τῆς, ἣτις ἐν ἀρχῇ ἠρθῆσε καὶ ἐπὶ τέλος ἀνεβόθη εἰς δάκρυα.

— Ἐλίζα, ἀγαπητὴ μου, διακτι κλαίεις; ἐφώνησεν αὕτη φοβηθεῖσα. Τί συμβαίνει δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ; Τὶ δυσάρεστον περιέχει ἡ ἐπιστολή αὕτη;

— Ἄλλως, ἡ ἐπιστολή αὕτη εἶνε ἡ αἰτία τῶν δακρύων μου. Πῶς ἔδυναμεθα ἔρα νὰ βοηθήσωμεν εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην;

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, ἀγαπητὴ Ἐλίζα, εἶπέ μοι τινα πρέπει νὰ βοηθήσωμεν, ἂν δὲν εἴνε ἀδικοῦσα νὰ ἐρωτήσω; Γνωρίζεις καλῶς ὅτι διαμοιρασμένος πόνος ὑποφέρεται εὐκολώτερον.

— Ἰδοὺ, ἀνάγνωθι ἡ ἴδια. Ἡ Ἐλίζα ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν φίλην τῆς, ἣτις με ταχὺ βλέμμα διήλθεν αὐτήν.

— Ὡ οἱ πτωχοὶ καὶ δυστυχεῖς! εἶπε περὰ νᾶσα τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐγεθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς.

Σήμερον ἀκόμη πρέπει νὰ λάβῃ γνώσιν ὁ αυτοκράτωρ, ὅτι ἀδίκως ἐτιμωρήθησκν: Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τούτο.

— Ὡ πόσον γενναῖα καὶ εὐγενῆς εἴσατε, Κατερίνα, σώσατε τοὺς δυστυχεῖς, ἂν εἴνε ἀκόμη καιρὸς, εἶπεν ἡ Ἐλίζα, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης τῆς.

— Ἀγαπητὴ μου, τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ; καὶ ἠσπάσθη τὴν φίλην τῆς εἰς τὸ μέτωπον.

— Ἐγὼ; ἀπῆντησά, μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἠγνόουν τοῦτο ἡ ἴδια. Τώρα ὅμως νομίζω, καὶ! εἶνε τόσον καλὸς. Σώσατέ τον, σώσατέ τον, μόνῃ σεῖς εἴσατε ἱκανὴ νὰ τοὺς σώσητε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν βήματα. Τὰ βαρεῖα παραπετάσματα ὑψώθησαν καὶ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐφάνη ὁ αυτοκράτωρ. Ἐπὶ στιγμὴν ἐθεώρησε τὰς δύο φίλας ἠγκαλισμένας, τοὺς δακρυμένους ὀφθαλμοὺς τῆς Ἐλίζας καὶ τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν εἰς τὰς χεῖρας τῆς δεσποινίδος Νελιδῶφ.

— Ὁ οὐρανὸς Σὰς στέλλει Μεγαλειότητα, εἶπεν αὕτη.

— Τί συμβαίνει, δεσποινίδες, τὸ ὅποιον Σὰς ἔχει παρῆξει οὕτω; ἠρώτησεν ὁ αυτοκράτωρ πολὺ καλῶς διατεθειμένος καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν του ὑψὼν τὸ μέτωπον.

— Πολὺ ἀπλοῦν καὶ σπουδαῖον αἴτιον. Ἰδοὺ, Μεγαλειότητα, εἶπεν ἡ Κατερίνα, ἡ ἐπιστολή αὕτη θὰ σὰς ἐξηγήσῃ καλλίστα.

— Ἡ ἐπιστολή ἀπευθύνεται πρὸς ὑμᾶς;

— Ὀχι, εἰς τὴν φίλην μου, Μεγαλειότητα, εἶπεν αὕτη δεικνύουσα τὴν μετ' ἐντροπῆς καὶ δακρύων ἰσταμένην Ἐλίζαν.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε, δεσποινίδες; ἠρώτησεν ὁ αυτοκράτωρ ἱποτικῶς.

— Σὰς παρακαλῶ μάλιστα εἰς τοῦτο, Μεγαλειότητα, εἶπεν ἐρυθρῶσα καὶ εὐτεθέτως ὑποκλινομένη.

Ὁ αυτοκράτωρ ἤρξατο νὰ ἀναγινώσκῃ. Μετὰ τὰς πρῶτας γραμμάς ἐκινήθη ἡ προσοχὴ του καὶ προφανῶς μετ' ἐνδιαφέροντος ἠκολούθει τὴν ἀνάγνωσιν.

Μὲ ὅλην τὴν φύσει ἐυερέθιστον διαθέσιν του, ὁ αυτοκράτωρ, εἶχεν ὑποβληθῆ εὐχάριστος κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας του εἰς τὴν ἠθικὴν ἐπιτροπὴν τῆς δεσποινίδος Αἰκατερίνης Νελιδῶφ. Αὕτη, ὡς καὶ ἡ οἰκογένειά τῆς, κατελέγετο μεταξύ τῶν στενῶν φίλων εἰς τὸ ἐν Γαζίνῃ ἀνάκτορον, ὅτε ἀκόμη ἦτο πρίγκιψ διάδοχος ὑπὸ τὴν δεσποτικὴν βασιλείαν τῆς μητρὸς του Αἰκατερίνης τῆς Β'.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Αἰκατερίνης Νελιδῶφ ἦτο μεγάλη καὶ ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ παρατηρήσωμεν ἐν ταῦθα, ὅτι ταύτην καίποτε μετεχειρίσθη εἰς τὸ κελὸν τοῦ αυτοκράτορος, οὐδέποτε ὅμως δι' ἐγωιστικῶν αἰτιῶν. Αὕτη ἦτο τότε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱποτικῆς λατρίας τοῦ αυτοκράτορος καὶ κατεῖχε τὴν πρῶτην θέσιν ἐν τῇ αὐλῇ. Διὰ τοῦ ἐξιερασίου τρόπου καὶ τῆς καλῆς τῆς καρδίας κατεβέλγε πάντας, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τοῦ ἐξόχου αὐτῆς πνεύματος, ἔπροτιμα πάντοτε τὸ πράσινον χρῶμα καὶ χάρειν αὐτῆς ὁ αυτοκράτωρ εἶχε ἐνδύσει τὰ μέλη τῆς αυτοκρατορικῆς μουσικῆς με πράσινα καφτανία, ὅπερ καὶ σήμερον ἐτι διατηρεῖται. Μόνον αὕτη ἐτόλμα ἀφ-

θῶς νὰ δεικνύῃ εἰς τὸν αυτοκράτορα δυσάρετους ἀληθείας καὶ τὸν ἀποτρέπῃ ἀπὸ ἀδικίας. Πρὸς τούτους, αὕτη ἦτο ἡ καλλιτέρα φίλη τῆς αυτοκράτειρας Μαριίας, Φεδροβόνας. Τὸ ἀφιλοκερδὲς αὐτῆς εἶνε παροιμιώδες. Ἀπεποιετο πᾶν δῶρον ἢ ἐνδειξὴν τιμῆς διὰ τῶν ὁποῖων ὁ αυτοκράτωρ ἤθελε νὰ τὴν ὑπερπληροῖ.

Ὅταν ὁ αυτοκράτωρ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολήν, ὕψωσε τὸ βλέμμα φιλικῶς πρὸς τὴν Κατερίναν καὶ εἶπε δίδων αὐτῇ τὴν χεῖρα.

— Πάλιν πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω ἐξ ὅλης καρδίας, δεσποινίδες Νελιδῶφ, διότι με θέτετε εἰς θέσιν νὰ ἐπανορθώσω ἐν ἀδικίᾳ. Μάλιστα, ὑπῆρξα ἀδικος. Τὸ βλέπω ἐν ταῖς γραμμαῖς ταύταις. Εἰς κοινὸν θνητὸν εἶνε δύσμολον νὰ διακρινῆ τὸ δίκαιον ἀπὸ τὸ ἀδίκον, πολὺ περισσότερον εἰς ἐνα μὲν ἄρχον.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐσήμανε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης σήμαντρον καὶ ἀμέσως ἐφάνη ἡ ἐξ ὠ ἀναμμένων ὑπασιπιστῆς.

— Στείλατε ἀμέσως, εἶπε τὴν ἐξῆς διαταγὴν δι' ἐκτακτοῦ πεζοῦ: Τὸ σῶμα τῆς σωματοφυλακῆς νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως.

— Οὕτω, εἴσατε μετ' ἐμοῦ εὐχαριστήμενη τώρα, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Νελιδῶφ. Αὕτη τὸν ἠυχαρίστησεν εὐσεβάτως. Ἦδῃ πρὸς ὑμᾶς Κόμησσαν, ἐξηκολούθησεν ὁ αυτοκράτωρ στραφεὶς πρὸς τὴν Ἐλίζαν καὶ δίδων αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν, ὁ νεανίας φαίνεται σπουδαίως ἀφωσιωμένος εἰς ὑμᾶς.

— Πρὸ ὀλίγου μόλις τὸ ἐμαθον, Μεγαλειότητα, ἀπῆντησεν ἐκείνη τεθορυβημένη.

— Τί λέγετε; λοιπὸν δὲν ἐγνωρίζετε τοῦτο μέχρι σήμερον; λοιπὸν μάθετε ὅτι ἐγὼ γνωρίζω τοῦτο πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπρόδωκα.

Ἐκπληκτος παρετήρησεν ἡ Ἐλίζα τὸν αυτοκράτορα. Οὗτος ἀπὸ καρδίας γελῶν ἀσπῆκε τὸ δωματίον.

Τὸ σῶμα τῆς σωματοφυλακῆς εἶχεν ἐπιστρέφει πρὸ πολλοῦ εἰς Πέτρούπολιν. Καὶ ὁ Τσερεπῶφ εὗρεσκέτο εἰς τὴν πρωτεύουσάν; δὲν εἶχεν τελμησῆ ὅμως μέχρι τούδε νὰ πλησιάσῃ τὴν Ἐλίζαν. Ἦγνῶει ποίαν ἐντύπωσιν θὰ τῇ ἔκαμιν ἡ τολμηρὰ, ὡς ἐνόμιζε τώρα, ἐπιστολή του ἐκείνη, ἂν καὶ κρυφίᾳ ἔλπις τοῦ εἴλεγεν ὅτι ἡ Ἐλίζα δὲν θὰ ἦτο δυσάρεστημένη. Ἐπίσης ἠγνῶει ὅτι ἡ ἐπιστολή του ἐκείνη ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἐπιστροφῆς ὅλου τοῦ σώματος. Ὁ κόμης Χαριτωῦφ πατὴρ τῆς Ἐλίζας τὸν εἶχεν ὑποδεχθῆ μετὰ τῆς συνήθους εὐνοίας, τὴν Ἐλίζαν δὲν ἀκωθῶσθαι νὰ συναντήσῃ, διότι ἦτο παρὰ τῆς αυτοκρατείας. Οὕτω λοιπὸν εἶχεν τὰ πράγματα, ἐσκόπει μάλιστα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ αυτοκράτορος, ὅπως πορευθῆ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Σουβαρόφ εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον, ἵνα κατορθώσῃ καὶ ἀναδειχθῆ καὶ ἀποκτήσῃ οὕτω πλείονα δικαιώματα εἰς τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Χαριτωῦφ. Κατὰ ταῦτα συνέβη τὸ ἐξῆς περιστατικόν.

Ἐν τῇ πρὸ τοῦ χειμερινοῦ παλατιοῦ πλατείας ἦσαν εἰς παράταξιν λόγοι τινες τῆς σωματοφυλακῆς. Ἐπε-

ριμένετο ὁ αὐτοκράτωρ ἵνα κάμῃ ὁ ἴδιος τὴν ἐπιθεώρησιν. Ὁμάς τις ἀξιωματικῶν ἦσαν ἠθροισμένοι, διαλεγόμενοι περὶ τοῦ πολέμου. Οἱ Γάλλοι καὶ ὁ Σουβάρωφ ἦσαν τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας.

— Κύριε συνταγματάρχα, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς καλημερίσω. Μὲ τοὺς λόγους τούτους ἐπλησίασε νέος τις ἀξιωματικὸς τὸν Βασίλειον Τσερεπῶφ. Ἦτο πρὸ πολλοῦ φίλος του καὶ γείτων κτηματίας, ὅστις μολονότι εἶχαν ἀποσυρθῆ ἄλλοτε εἰς τὸ κτήμα του, οὐχ ἦπτον, μὴ εὐρίσκων ἡσυχίαν εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου. Εἶχε φθάσει τὸν βαθμὸν ὑπασπιστοῦ καὶ ἔμενεν ἐκεῖ, ὑποφέρον τὰ βάρη τῆς ὑπηρεσίας μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας.

— Ὡ ὑμεῖς ἐδῶ, κύριε ὑπασπιστὰ, εἰς Πετρούπολιν; Καὶ ἀπὸ πότε; ἠρώτησεν ὁ Τσερεπῶφ.

— Ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ ἡμερῶν ἐν ἀδείᾳ, εἶχον δὲ τόσῃ ὑπηρεσίαν νὰ ἐκτελέσω, ὥστε δὲν μοὶ ἔμεινε καιρὸς ἵνα ἔλθω νὰ Σὰς ἐπισκεφθῶ μέχρι σήμερον.

— Δὲν πειράζει, φίλε μου, δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Τσερεπῶφ θλίβων τὴν χεῖρα του. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπλησίασαν καὶ ἕτεροι δύο φίλοι. Εἰς τούτων, ὁ Ἰλαρχος Δροσδῶφ ἐστράφη πρὸς τὸν Τσερεπῶφ καὶ εἶπεν ἀστείζόμενος.

— Βεβχίως δὲν δύνασθε νὰ μαντεύσητε τὸ κινήσαν τὸν φίλον μας ὑπασπιστὴν Ποπλονιέφ νὰ ἔλθῃ εἰς Πετρούπολιν. Ἦλθε ὅπως ἐνεργήσῃ καὶ τῷ ἐπιτραπῆ νὰ μεταβῆ μετὰ τοῦ εἰς Ἰταλίαν στρατεύοντος στρατοῦ καὶ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Γαλλίας.

— Τοῦτο εἶνε ἐξαισίον, εἶπεν ὁ Τσερεπῶφ, τότε δυνατὸν ἴσως νὰ συνταξιδεύσωμεν, βεβαίως ὅμως θὰ ἴδωμεν ἀλλήλους ἐκεῖ διότι καὶ ἐγὼ σκοπῶ νὰ ζητήσω τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ συμμετάσχω τοῦ πολέμου.

— Δι' ὑμᾶς, κύριε συνταγματάρχα, τὸ ἐννοῶ εἶπεν ὁ Ἰλαρχος. Ἀλλὰ διὰ τὸν κύριον ὑπασπιστὴν Ποπλονιέφ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω εἰς τί θὰ τῷ χρησιμεύῃ. Τί τοῦ λείπει; Εἰς κατάμονος ἄνθρωπος. Ὁ οἶκος του πλήρης, καὶ ἀφ' ἑτέρου γεροντοπαλιῆκαρο. Ἀλλως τε, τίς εἰδεύει ἂν θὰ ἔχη τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρὸν; Οἱ Γάλλοι δὲν χωρατεύουν.

— Πῶς ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος; ἐφώνησεν ὁ Ποπλονιέφ, τανύων τὸ κοντόν του δέμας. Ὅταν θελήσω δὲν φοβοῦμαι οὔτε τὸν διάβολον.

— Καὶ διατὶ τάχα τὸν διάβολον; Πολὺ μακρὰν ἐπῆγες, εἶπε γελῶν ὁ Ἰλαρχος. Ἰδοὺ δοκιμὴ πλησιέστερα ἵνα δείξῃς προχείρως τὴν ἀνδρείαν σου. Βλέπεις τὸν σεβάσιμον ἐκεῖνον λευκότρυχα στρατηγόν, καὶ εἰδείξέ τινα ὀλίγον μακρὰν αὐτῶν ἰστάμενον, ἀρκεῖ μόνον νὰ στρέψῃ καὶ σὲ ἴδῃ, ἵνα τὰ χάσῃς καὶ χωθῆς εἰς τὰ στιβάλιά σου.

— Ποῦ βασιζόμενος ἐκφέρετε τὰς ὑποθέσεις σας ταύτας; ἂν μοὶ ἐπιτρέπητε νὰ σὰς ἐρωτήσω, εἶπεν ὁ Ποπλονιέφ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐρεθιζόμενος. Ἐγὼ ὑποστηρίζω ὅτι, ὅταν θέλω, δὲν μὲ φοβίζει τίποτε.

— Τότε ἀπόδειξον αὐτό.

— Καλῶς θὰ τὸ ἀποδείξω.

— Τότε μόνον θὰ πιστεύσω, ἂν τολμήσῃς νὰ ἐγγίξῃς τὴν πλοκαμιδα (πλεξίδα) τοῦ αὐτοκράτορος.

— Μὴ μὲ ὠθεῖς, φίλε μου, περισσότερο, διότι ἄλλως εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸ κάμω.

— Ἄ! δὲν βαρύνεσαι; ὅσον καὶ νὰ σὲ ὠθήσῃ τις δὲν θὰ τολμήσῃς.

— Τότε σὰς λέγω ὅτι θὰ τὴν ἐγγίξω.

— Λόγια κενὰ, δὲν θὰ τολμήσῃς ποτέ.

— Στοιχηματίζετε;

— Μάλιστα, δέχομαι. δὲν θέλω νὰ σὲ καταστρέψω, ἀρκούμαι εἰ; ὀλίγας δωδεκάδας ὄστρεϊδια καὶ 4—5 φιάλας ἀγγλικῶν πόρτερ. Ἐχω ὄρεξιν νὰ προγεύματίσω δι' ἐξόδων σου.

— Κύριοι ἔστε μάρτυρες. δέχομαι.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΤΟ ΜΕΛΑΝ ΡΟΔΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἡ μετὰ τὸν πρῶτον χορὸν ἀνάγκυλα εἶχε παρελθεῖ, ὅτε προανέχρουσμά τι ἀνήγγειλε τὴν ἐναρξίν τοῦ δευτέρου χοροῦ. Ἀμέσως προέβη καὶ παρεκάλεσα τὴν Ἐβελίνην νὰ χορεύσωμεν ὁμοῦ. Ὅμως, ὦ φρίκη! μετ' ἐκπλήξεως εἶδον ὅτι οὐδέποτε προσεδόκων. Τὰ ρόδα καθ' ὀλοκληρίαν εἶχον ἀλλοιώσει τὸ χρῶμά των; δὲν ἦσαν πλέον μέλανα; τούναντίον, μέχρις ἀηδίας πρασινοκίτρινα, κατὰ δὲ τὸ ἄκρον τῶν πετάλων πλήρη σκωρίας καὶ φρικωδῶν κηλίδων. Τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην προὔκαλεσε, φαίνεται, ἡ θερμὴ καὶ πνιγνῆ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης καὶ ἡ ἐπήρεια τοῦ φωταερίου. Τρέμων διελογιζόμενη, ὅ,τι θέλει εἶπει ἡ Ἐβελίνη, εἰάν παρετήρει τὰ ρόδα καὶ ἐνόει τὴν ἀπάτην. Ἡ καρδία μου ἐπαλλε τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἀληθῆ ἀγωνίαν ὑπέστην, ἵνα ἀναπνεύσω. Δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς, ἵνα σκεφθῶ τι δυνάμενον νὰ ἐπενέγκῃ διάρθρωσιν τινὰ τοῦ ἀτυχήματος τούτου. Μεγαλοπρεπεῖς καθρέπται ἐν καταχρύσεις πλαισίους ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης. Ἡ Ἐβελίνη, πλησίον μου ἰσταμένη καὶ τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐν τῇ ἐμῇ ἔχουσα, ἐρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην ὁ διευθύνων τὸν χορὸν ἦν ἤδη ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἐναρξέως, ὅτε αὐτὴ μετ' ὀργῆς ἀποσπᾷ τὴν χεῖρα ἀπὸ τῆς ἐμῆς καὶ πορεύεται ἐγγὺς τοῦ καθρέπτου. Εἶδον, ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἔμεινε προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ καθρέπτου, ὅτε ὠχρίασε καὶ τρομώδης τις κινήσεις διέδραμε τὸ σῶμά της. Αἶφνης μετ' ἀπιστεύτου ὄρμητος ἀνεγείρασα τὴν χεῖρα ἐκσπᾷ τὸ ἄνθος ἀπὸ τῆς κόμης της, ρίπτει αὐτὸ κατὰ γῆς, καὶ διὰ τοῦ ποδός της καταπατεῖ τούτο καὶ εἶτα ὠθεῖ ὑπὸ τὰς παρκαμμένας ἑδρας. Αἱ κινήσεις τῆς ἦσαν τοιαῦται, ὥστε τὴν αἰσχίστην προὔκαλον ἐντύπωσιν, οἱ ὄμοι τῆς ὑψοῦντο καὶ κατεβιάζοντο, τὸ πρόσωπόν της ἦτο ἀληθῆς τύπος ἐξηγριωμένης Μκιναδος. Οὐδέποτε ἐν

τῷ βίῳ μου εἶδον τοιαύτην φυσιογνωμίαν, ἐμφαίνουσαν τόσῃ ἀγρίαν λύσσαν, φυσιογνωμίαν τόσον μοχθηρὰν καὶ αἰσχυρὰν. Τυχαῖον καὶ ἀπροσδόκητον ἐπεισῶδιον ἀπεκάλυψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ψυχὴν καθ' ὅλα ὁμοίαν πρὸς παγετώδη καὶ ἀγρίον βορρᾶν, ψυχὴν, ἥς τὸ μόνον ἐλαττήριον ἦτο ἄμετρος ματαιότης καὶ φιλαρέσκεια.

Μοὶ ἐφάνετο θαυμαστόν, πῶς ἐν μιᾷ μόνῃ στιγμῇ ἦτο δυνατὸν ἄνθρωπος τόσῃ ἀλλοίωσιν νὰ ὑποστῇ ἡ κόρη ἦτο φρικωδῶς τὴν ὄψιν αἰσχυρὰ. Ἡ ἀγλὺς τῶν ὀφθαλμῶν μου αὐθαρῆ διελύθη καὶ ἀνένηφα ὡσεὶ ὑπὸ μέθης τινός. Ἡ ἀνέλπιστος αὐτὴ ἀποκάλυψε μὲ περιήγαγεν εἰς δεινὴν ἐκπλήξιν, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἔμεινα ἐμβρόντητος.

Τὴν παράδοξον ταύτην μεταβολὴν τῆς Ἐβελίνης παρετήρουν ἐν τῷ ἀπέναντί μου μεγάλῳ κατόπτρῳ. Εἶδον ἐν τούτῳ πρὸς τούτους, ὅτι αὐτὴ μεγάλην κατέβαλε προσπάθειαν, ἵνα ταχέως ἀνακτήσῃται τὴν προτέραν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ γλυκύτητα. εἰς μάτην ὅμως ἐκοπίασε τὸ πρόσωπόν της ἐξηκολούθει νὰ φαίνεται δυσειδὲς καὶ μεστὸν μοχθηρίας. Μόλις οἰκτρὸν μειδίαμα ἐπήνθει ἐπὶ τοῦ μικροῦ στόματός της.

«Μὲ ἠπατήσατε, μοὶ εἶπε, τὸ ρόδον ἦτο ἐπιεχωρημένον» καὶ ἐν τῇ φωνῇ αὐτῆς, μεμετρημένη ἐν τῷ ἐμφανεῖ καὶ ἠρέμῳ οὔσῃ, ὑπελάθανε πέλαιος ἀγρίου μίσους. Ἐάν τις παρετήρει τούτο, ἤθελεν μείνει δεινῶς κατηγχυμένη... ἦτο κακότηδες ἀστείον.» Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὡσεὶ πειραμένη νὰ ἀποδιώξῃ τὰς βασανίζουσας αὐτὴν σκέψεις. Ἀκολουθῶς μοὶ προσήνεγκε τὸν βραχιόνα διὰ τὸν χορὸν. Εἶχον ἴδει καὶ πάλιν τῇ βοηθείᾳ τοῦ κατόπτρου, ὅτι ἡ μήτηρ της ἐκ τῆς ἀλλῆς αἰθούσης, διότι ἀναμριβόλως ἐνόησέ τι, ἐνευσεν εἰς αὐτὴν. Εἰς ἐμὲ ὅμως ἡ κόρη αὐτὴ κατήνησεν ἤδη ἀφόρητος, τὰ μαλλίστα δὲ ἀπεχθὴς καὶ δύσκολος. Εἶχον θεραπευθῆ ριζικῶς ἀπὸ τῆς νόσου τῆς ἐρωτικῆς. Ἐνὶ λόγῳ, δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ μείνω παρὰ τῇ κόρῃ ταύτῃ, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν μάλιστα εὐκολώτερον ἤθελέ τις μὲ πείθει νὰ περιστρέφωμαι ἐν τῇ αἰθούσῃ ἔχων ἐχθρὰν παρ' ἐμοῦ. Μόνη ἡ ἐνοιῶ ὅτι ἐνεπλάκην εἰς τοὺς βρόγχους ἀπαθῶς καὶ ἀσπλάγχνου ἐταίρας, ἦρκει, ἵνα μὲ καταστήσῃ παρὰφρονά ἐξ ἀναγκαστικῆς. Ἀφήρηκα, οὕτως εἶπεν, ἐμαυτὸν ἐκ τῆς πλημμύρας τῶν πιεζουσῶν με ἐνοιῶν, καὶ ἀντὶ νὰ φέρω τὸν πόδα πρὸς τὸν χορὸν, ὑπεκλίθην ἐλαφρῶς πρὸ τῆς ὠραίας μου καὶ αὐθαρῆ ἀνεμίχθην μετὰ τοῦ σημήνου τῶν χορευτῶν καὶ κατέλιπον τὴν αἰθούσαν.

Ἄπασα ἡ σικηνὴ αὐτὴ μόλις ἐν λεπτὸν εἶχε διαρκέσει. Ἰστάμην νῦν ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ βαθείως εἰσέπνεον τὴν δροσερὰν τῆς νυκτός αὔραν.

Θυμασίᾳ σιγῇ ἐπεκράτει. Οὐρανὸς ἀστερόεις καὶ ἀνέφελος ἦτο ἀναπεπταμένος ὑπὲρ τὴν γῆν κατακεκαλυμμένην ὑπὸ προσφάτου καὶ σπινθηροβολούσης χιόνος; μεγαλοπρεπῆς ἡμερία ἦτο διακεχυμένη ἐν τῇ φύσει. Μοὶ ἐφάνη ὡσεὶ φωνὴ τις παρὰδοξος προσέβηκε τὰ ὠτά μου, τοιαῦτά τινὰ πρὸς με λέγουσα: «Ἐτος ὄλον ἀπώλεσας; ὀλοκληρὸν ἔτος ἐρριψας πρὸ τῶν ποδῶν ἀναξίου ἐρωτος. Τί κυρίως ἐν τῷ προσώπῳ

τῆς κόρης ταύτης ἠγάπησας; Τὴν προσποίησην, τὴν ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν; παρ' ὀλίγον ἐδεσμεύεσο ὡς μωρὸς ὑπὸ τῆς ἀναισθήτου ταύτης ἐταίρας καὶ θὰ καθίστας τὸν βίον σου δυστυχῆ. — Ὑπὸ τὰς ὠραίας ἐκείνας κινήσεις, ὑπὸ τὸ σκόπιμον παιγνιώδες ὕφος, ὑπὸ τὸ ἐντεχνον μειδίαμα, ὑπῆρχε φοβερὰ ἀσχημία— τὸ μέλαν ρόδον εἶνε τὸ σύμβολον τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ ἐπὶ τόσον χρόνον ἀφιερῶθης εἰς τὸ ψευδὲς τοῦτο χρῶμα αὐτῆς...»

Εὐλογημένη ἔστω ἡ τυχαία αὕτη ἀπάτη, ἣτις διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὴν γυναῖκα ταύτην ἐν τῇ ἀληθεῖ μορφῇ της μοὶ ἐνεφάνισεν...

Αἶφνης δὲ ἔστη πρὸ ἐμοῦ ἡ Μαρία, ἡ ἀνθόπωλις ἡ δούσα μοὶ τὰ ρόδα ἡ Μαρία μὲ τὸ δροσῶδες καὶ ἀνθηρὸν πρόσωπόν της, μὲ τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς της, μὲ τὰ κορᾶλλινὰ της γέιλη καὶ μὲ τὴν καθαρωτάτην καὶ στίλβουσαν μέλαιναν κόμην της... ἡ Μαρία, ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς ὑποίας τόση διαύγεια καὶ πίστις ἐνυπῆρχεν, ἣτις οὐδεμίαν κηλίδα οὔτε ἐπὶ τοῦ προσώπου οὔτε ἐπὶ τῆς ψυχῆς της εἶχε, παρ' ἢ οὐδὲν ἐπίτευγον καὶ βεβιασμένον, ἀλλὰ τὰ πάντα ἀγνὰ καὶ ἀνέπαφα ἦσαν ὡς τὰ κρίνα καὶ τὰ ρόδα, ἅτινα τοῖς πελάταις σὺτῆς ἐνεχειρίζεν. Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατὸν, διελογιζόμενη, τὸ ὠραῖον, τὸ εὐγενές, τὸ εὐαίσθητον τοῦτο πλάσμα νὰ παρίδω ἀπέναντι τοῦ κεκαλλωπισμένου ἐκείνου γυναίου; Καὶ πόθος τις ἀγνωστος μὲ εἴλκυε πρὸς τὴν Μαρίαν, πόθος, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ αἰσθανθῇ ἐκεῖνος, ὅστις ἀναγκασθεὶς ἐπὶ ἔτη ὅλα νὰ ζῆσῃ ἐντὸς ἀνθοκομείου, ἐπιθυμῆ ἤδη τὸν πλήρη ἀνθῆων κήπον καὶ τὸ βαθύσκιον δάσος ὑπὸ κυανῶν οὐρανῶν.

Ἐγίνωσκον ὅτι καὶ ἡ Μαρία τὴν ἐσπέραν ἦτο ἐν τινι χορῷ; αὕτη περίφοβος, διὰ φωνῆς τριμούσης μοὶ τὸ εἶχεν ἀνακοινῶσει, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ὑπὸ δειλίας ἐχαμήλου τοῦ ὀφθαλμοῦ της. Εἰς τὸν χορὸν λοιπὸν τοῦ συλλόγου τῶν ἀνθοπωλῶν! Ὡσεὶ ὑπὸ δυνάμει ἐξωτερικῆς διακόμενος, εἰσώρμησα εἰς τὴν ὕδον, ἐν ἣ τὸ χαρίεν κατὰστημα τῆς ἐταιρίας ταύτης, καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ.

Ἡ Μαρία παρευθὺς μὲ παρετήρησεν; ἐκάθησεν ἐπὶ τινες ἑδρας καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, εἶτα ἠγέρθη καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της διέελσμε φῶς, τὸ ὅποιον ὡς χεῖμαρρος πυρὸς διεγέετο εἰς τὴν καρδίαν μου.

Προέβην καὶ ὑπεκλίθην πρὸ αὐτῆς, οὐχὶ παίζων καὶ χαριεντιζόμενος ὡς πρότερον, ἀλλὰ βαθείως μετὰ πολλῆς εὐλαθείας; δὲν εὐρίσκον ὅμως λέξιν νὰ ἀποτείνω πρὸς αὐτήν.

«Πῶς ἐδῶ, κύριε K;» ἠρώτησεν ἡ Μαρία. «Ἐπίστευον ὅτι εὐρίσκεσθε παρὰ τῇ δεσποσύνῃ...» Ἐνταῦθα ἔστη καὶ μεταλλάξασα λέξιν, εἶπεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ... «Ναί ἤμην ἐκεῖ» ἀπήντησα ἀφῆκα δὲ τὸν χορὸν ζητῶν ὑμᾶς.»

«Ἐμὲ;» Μόλις ἐφέλλισε τὴν λέξιν ταύτην.

«Μάλιστα, ὑμᾶς δεσποσύνη Μαρία...» διότι ἠπατήθην εἰς τὰ αἰσθημάτά μου. Ἐζήτησαν ρόδον ἐπιεχωρημένον, καὶ τὸ ἀληθινόν, τὸ δροσῶδες, τὸ ὠραῖον παρεῖδον. Ὡ, ὅχι! δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι τὸ παρεῖδον, προσέθηκα ταχέως ἰδῶν τὴν Μαρίαν

μας εξυβρίζω δι' αὐτῆς τῆς βλασφημίου εἰρωνείας; Συλλάβετε τον καὶ ἐκβάλετε τὸ προσωπεῖόν του, διὰ νὰ ἴδωμεν ποῖος εἶνε ὁ μέλλον νὰ κρεμασθῆ πὶ τῶν ἐπάλλεων ἅμα τῆ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου!

Ὁ πρίγκηψ Προσπέριος εὐρίσκειτο ἐν τῇ κυνηγῇ αἰθούτῃ, ὅτε ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας, αἰτίνας ἀντήχησαν ἡχηρῶς καὶ ἑναργῶς καὶ εἰς τὰς ἐπτά αἰθούσας, διότι ὁ πρίγκηψ ἦτο ἐντὴ ἀγέρωχος; καὶ ρωαλλός.

Ὁ πρίγκηψ εὐρίσκειτο ἐν τῇ κυνηγῇ αἰθούτῃ περιστοιχούμενος ὑπὸ δαδῶς ὤρων αὐλικῶν. Ἐν ᾧ ὡμίλει, ὁ παρῆστος ἀφάνη κινούμενος ἐλαφρῶς, ἔπειτα δὲ διὰ βήματος ἀποφασιστικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς προέβαινε κατὰ μικρὸν πρὸς τὸν πρίγκηπα. Ἐνεκεν δὲ τῆς ἀορίστου τράου ὃν ἡ ἄφρων αὐτῆ τολμη τοῦ προσωποδοφοῦ εἰσπνευσεν εἰς ὄλους, οὐδεὶς ἔπειτα τὴν χεῖρα ὅπως τὸν σπασίτη καὶ οὕτω, μὴ εὐρίσκον ἐκεῖνος πρόσκομα τι, ἐπέλεξε ἔμπροσθεν τὸ πρίγκηπος; καὶ ἐν ᾧ ἡ μεγάλη ἐμψυχή, ὡταί εἰς μίαν μόνην κίνησιν ὑπέκρουσα, συ ἔρριαν ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς αἰθούσας πρὸς τὰ τεῖχη, εἰς νος ἐξηκολούθει τὴν πορείαν τοῦ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιβάλλοντος καὶ μεμετρημένου βήματος ἀπὸ τῆς κυνηγῆς αἰθούσας εἰς τὴν πορφύραν, ἀπὸ τῆς πορφύρας εἰς τὴν πρασίνην, ἀπὸ τῆς πρασίνης εἰς τὴν πορτοκαλεόχρου, ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν λευκὴν, καὶ ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν ἰσχροῦν, χωρὶς εἶναι νὰ κάμη τις ἀποφασιστικὸν κίνημα κατ' αὐτοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν ὁ πρίγκηψ Προσπέριος, ἐξαλλοὺς ἐκ λύτης καὶ αἰδοῦς διὰ τὴν ἀνανδρίαν ἣν ἐπὶ μίαν στιγμήν εἶχε δεῖξει, διέτρεξε δρητικὸς τοὺς εἰς θαλάμους, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν πιασθῆ, διότι θανάσιμος τρόμος εἶχε καταλάβει πάντας. Ἐσπασε γυνὸν ἐγγειρίδιον καὶ πλησιάζας ἤδη ἀρκούντως πρὸς τὸ σάγμα μὴ ἀπέχον εἰμὴ τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας, τὸ ἐκτύπη δ' ὡκῶν αὐτὸ εἰς τὸ φῶς, ὡς εἰς τὸ ἔρχετον ἀκρον τῆς ἐκ βελούδων αἰθούσας, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἀντιμετωπίσθη πρὸς τὸν διώκτην του. Ὁξεῖτα κραυγὴ ἠκούσθη καὶ τὸ ἐγγειρίδιον, ἐκπέμπον λάμψιν, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ πενθίου τῆς ἐπ' οὐ καὶ ὁ πρίγκηψ Προσπέριος ἐξηπλώθη νεκρὸς μετὰ παρέλευσιν μιᾶς στιγμῆς.

Τότε, μὲ τὴν ἀνδρείαν ἣν παρέχει ἡ ἐσχάτη ἀπειρία, πληθὺς προσωποδοφοῦν εἰσώρμησαν ὅλοι ὁμοῦ ἐν τῷ μαύρῳ θαλάμῳ, καὶ ἐπιπετόντες ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἴστατο ὡς μέγα εἰδῶλον εὐθὺς καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ εἰδένου ὡρολογίου, ἠσθάνθησαν εἰς τοὺς πνιγμένους ὑπὸ ἀκατανομάστου τρόμου, βλέποντες ὅτι ὑπὸ τὸ σάβανον καὶ τὴν νεκρικὴν προσωπίδα, ἐφ' ὧν ἔτειναν τὰς χεῖρας δρητικοί, δὲν ὑπῆρχε κανὲν σῶμα ψηλαφῆτόν.

Ἡννόησαν τότε, οἱ ἐπισκόπητες οὗτος ἦτο ὁ Κόκκινοσ Θάνατος, εἰσπύσας ἐν μέσῳ αὐτῶν ὡς νεκτερινὸς ἐλέπτης. Καὶ οἱ συμπτώται ὅλοι ἔπεσαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν ὀργίων αἰτίνας ἐπλημύρησαν ἐξ ὑγροῦ σίματρου, καὶ ἕκαστος ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀπελιστικῇ στάσει ἣν ἔλαβε πεσών.

Καὶ ἡ ζωὴ τοῦ εἰδένου ὡρολογίου ἐσθῆθη μετὰ τῆς τοῦ τελευταίου τῶν φαίδρω. ἐκείνων ὄντων, καὶ ἀπὸ τῶν τριπύδων ἐκπεμπόμενα φλόγες ἐπέπνευσαν, καὶ τὰ Σάβη καὶ ἡ Καταστροφή, καὶ ὁ Κόκκινοσ Θάνατος ἀπεκατέστησαν τὸ ἀπόλυτον αὐτῶν κρητος ἔφ' ὧν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων.

K. I. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΟΥΑΙΟΥ ΖΑΝΕΝ)

Διέμενον παρὰ τινι γηραιᾷ κυρίῳ, ἦτις ἦτο, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Βασι-

λείας ἐν Γαλλίᾳ, μία τῶν περικαλλεστέρων νεανίδων τῆς ἐποχῆς.

Ἦδη ὅμως, τὰ μόνα ἐναπομεινόντα αὐτῇ ἦσαν λεπτότης καὶ εὐφυῆ πνεύματος, καὶ ἐκ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς καλλονῆς, περὶ ἧς ὡμίλει ὡς περὶ πραγματος μόλις σωζομένου ἐν τῇ μνήμῃ τῆς, καλλιτεχνικῆς τις εἰκὼν τοῦ Ἰσαβέυ.

Ἀδύνατον νὰ συνενώση τις ἐν τόσῳ μικρᾷ ἐκτάσει, ὅποια ἡ τῆς εἰκόνος ταύτης, χαριέστερον συμπλεγμα χάριτος, πνεύματος καὶ καλλονῆς. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπύριον ἐθεώρουν μετὰ θυμασμοῦ πάντοτε νέου τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο γυναικεῖον ἔαρ, ὅτε ἡ κυρία μοὶ εἶπε στεναζούσα βραθείως: «εἰὰν ἐγνωρίζετε τὴν ἱστορίαν τῆς εἰκόνος ταύτης!» Καὶ μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Βασιλείας, μία τῶν περικαλλεστέρων γυναικῶν ἦτο ἡ κυρία δὲ Β... σύζυγος νεαροῦ δικαστοῦ, ὃν ἡ οἰκογένειά του εἶχεν ἀνάγκασαι ν' ἀσπασθῆ τὸ ἐπικηγελευμα τοῦτο ἀντὶ τοῦ στρατιωτικοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ νέου αὐτοκράτορος τόσον θρασεῖς ἦσαν, ὅσον καὶ τολμηροί.

Εὐθύς ὡς ἐπέστρεφον ἀπὸ τινος μάχης, ἡ πόλις ὀλοκλήρος ὄφειλε νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς θελήσεις των. Ὅλα τὰ τρυφερά βλέμματα, ὅλα τὰ μειδιάματα, ἀνῆκον εἰς αὐτούς, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν τολμῶντα νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν σύζυγον ἢ τὴν ἐρωμένην του ἐναντίον τῶν δρητικῶν κατακτητῶν! Ἐν τούτοις, ὁ νεαρὸς δικαστὴς δὲν εἰδίστικε νὰ πράξῃ τοῦτο. Ἐν τινι χορᾷ δοθέντι εἰς τὰ ἀνάκτορα ὑπὸ τῆς βασιλείσεως, ἡ θεὰ τῆς συζύγου του κατέθελε λοχαγὸν τινὰ πρὸ μικροῦ ἐπανεληθόντα ἐκ Γερμανίας. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐξῆλθον τὴν ἐπαύριον εἰς μονομαχίαν: ὁ δικαστὴς ἔλαβε θανάσιμον πληγὴν, ὁ λοχαγὸς ἐσπύργισε τὸ ξίφος του καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε.

Τὸ συμβῶν ἐφάνη εἰς πάντας ὄλως ἐκ τῶν συνήθων, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ, ὅστις εἶχεν ἀνάγκην στρατιωτῶν μᾶλλον ἢ δικαστῶν, εἰδείξε δι' αὐτὸ παντελῆ ἀδιαφορίαν.

Οὕτω λοιπὸν, ἡ κυρία δὲ Β... ἔμεινε χήρα καὶ ἔρημος ἐν τῷ κόσμῳ. Μάτην ἀπεκαλεῖτο τὴν δικαιοσύνην: αἱ φωναὶ τῆς ἀπεπνίγοντο ἐν τῷ θορύβῳ τῆς νίκης.

Ἐπῆθει νὰ ἐκδικηθῆ τὸν προσφιλῆ τῆς σύζυγον: πλήν, φεῦ! τὴ ἡδύνατο νὰ κάμη! Τότε, κατὰ προτροπὴν τῆς μάμμης τῆς, προσεκάλεσε τὸν περίφημον ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ζωγράφον Ἰσαβέυ, ἵνα κατασκευάσῃ τὴν εἰκόνα τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ τριετίας, ἀλλ' αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ τὸν πενθῆ: δι' αὐτὸ, ὡς βλέπετε ἐν τῇ εἰκόνι, ἡ λευκὴ καὶ ἀγέρωχος μορφή τῆς περιβάλλεται ἀπὸ μαύρας δαντέλλας.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἕκαστος μὲν, ὡς γνωρίζετε, ἔφερε καὶ μίαν νίκην, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης μάχης συνέρρεον εἰς Παρισίους, ὅπως λάθωσι μικρὰν ἀναψυχὴν.

Τότε διήρχοντο οὗτοι ἡμέρας πλήρεις τέρψεων καὶ χαρᾶς. Ὁ ἡμέτερος λοχαγὸς ἐπανῆλθε μὲ βαθμὸν

συνταγματάρχου, τὰ πάντα εἶχεν ἤδη λησμονήσει, τὴν γυναικὰ ἣν προσέβλεπε καὶ τὸν φονευθέντα σύζυγον, διότι εἶχεν ἴδει ἐν τῷ μεταξύ τόσας ἄλλας γυναικὰς καὶ τόσους ἄλλους νεκρούς! Κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις ἐνόει νὰ μεριμνᾷ περὶ παντὸς ἐν γένει πράγματος, ἤνοιγεν εἰς τοὺς συγχρόνους καλλιτέχνους τὰς πύλας τοῦ Λούβρου.

Αἱ περιφημότεραι τῶν ἐν τῇ ἐκείνῃ εἰκόνων ἦσαν αἱ μάχαι τοῦ Γρὸς, ὅστις εἶχε παρακολουθήσει τὸν αὐτοκράτορα ἐν ταῖς ἐκστρατείαις του, καὶ αἱ ὠραῖαι προσωπογραφίαι τοῦ Ἰσαβέυ. Αἱ εἰκόνες τοῦ Γρὸς δὲν εἰκόνουν ποσῶς τὸ ἐνδιαφέρον, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ βίος ἦτο παρατεταμένη μένη. Πάντες λοιπὸν οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ συνέρρεον πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Ἰσαβέυ: προέφερον μεταξὺ των τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς ἐρωτας μιᾶς ἐκάστης τῶν γυναικῶν τούτων καὶ ἐγνωρίζον καὶ αὐτούς ἐτι τοὺς εὐτυχεῖς θνητούς, εἰς οὓς ἐκάστη τούτων ἀνῆκε. Πολλοὶ τῶν παρευρισκομένων εἶχον ἄλλοτε συνάψει μονομαχίας πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὑπερόχου καλλονῆς, ὅχι τῆς γυναικὸς, ἣν ἠγνῶον ὀλοτελῶς, ἀλλὰ τῆς πρὸ αὐτῶν εἰκόνος. Κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον συνέρρεον ὅλοι πρὸ τῆς εἰκόνος πενθούσης γυναικὸς, καὶ ἕκαστος ἐξέβαλλεν ἐπιφώνησιν θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἐκτάκτου ταύτης καλλονῆς, ἦτις εἰς ὄλους ἦτο ἀγνωστος.

Μόνος ὁ ἡμέτερος συνταγματάρχης ἐνεθυμῆτο ἀορίστως, ὅτι τὴν εἶχεν ἴδει εἰς τι μέρος τὴν ἐθαύμαζε μετ' ἀπείρου συγκινήσεως, ἐπὶ τέλους δὲ, κατόπιν μικρᾶς σιγῆς, προσβλέπων τοὺς περὶ αὐτὸν ἐκπληκτοὺς θεατάς.

«Κύριοι, εἶπεν, εἰὰν ἡ γυνὴ αὐτῆ συγκατένευε νὰ μοὶ παραχωρήσῃ μίαν ὥραν τῆς ζωῆς μου, σὰς λέγω ἐν τιμῇ ὅτι εἰς ἀντάλλαγμα εἶμαι ἰκανὸς ἐντὸς μηνὸς νὰ φονεῦθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός μου.

Τὰς λέξεις ταύτας, ὡς ὁ συνταγματάρχης προέφερον ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως, ἤκουσε καὶ γυνὴ τις ἐν τῷ πλήθει, ἦτις πληξάσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ λαβοῦσα ἀπέναντι τῆς εἰκόνος τοιαύτην θέσιν, ὥστε οὐδεὶς τῶν παρισταμένων ν' ἀπατηθῆ:

«Κύριοι, εἶπεν, εἰσθε ὅλοι μάρτυρες τοῦ ὅρκου του. Δέχομαι, κύριε, τὴν πρότασίν σας.»

Καὶ ἀμφοτέροι ἐξῆλθον βραδέως τοῦ Λούβρου, ἐν ᾧ ἐν τῇ διαβάσει των οἱ ἀξιωματικοὶ ἔφερον τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πίλου, ὡς κατὰ τὴν διαβάσιν νεκροῦ.

«Ἄ! Θεὸς μου!» Ἀνέκραζα ἀνατριχῶν ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ ἡ κυρία δὲ Β... ἔκαμνε τὴν ἀφήγησίν τῆς.

Τότε διὰ τῆς ἰσχυροτάτης ἐκ τῶν θλίψεων καὶ τῆς ἡλικίας χειρὸς τῆς ἀπεκρέμασε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰσαβέυ, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ὑπῆρχον γεγραμμένα δι' αἵματος αἱ λέξεις: «εἰ π λ ρ ὠ θ η ὅ σ ο ν ἤ ξ ι ζ ε.»

Ὁ συνταγματάρχης ἐφρονεῖτο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συνταγματάρχου ἕνα μῆνα μετὰ τὸ ἐν τῷ Λούβρῳ συμβῶν.

Καὶ οὕτω, ἡ κυρία δὲ Β... ἐξεδιχῆθη τὸν σύζυγόν τῆς.

«Ἐκτοτε ὅμως δὲν εἶνε πλέον αὐτὸς ὁ αἴτιος τῶν

θλίψεών μου!» Προσέθηκεν ἡ κυρία δὲ Β..., ἀσπασομένη τὰς δι' αἵματος ὀπισθεν τῆς εἰκόνος γεγραμμένας λέξεις.

K. I. Π.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΗΘΗ)

Κατὰ τὰς πρώτας αἰρας τοῦ Μαΐου, τὸ κακουροδικεῖον τῆς ἐπαρχιακῆς περιφερείας διὰ λόγους κλιματολογικοὺς μεταφέρεται κατὰ πᾶν ἔτος ἀπὸ τῆς πρωτευούσης εἰς κωμόπολιν τινὰ τῆς ἐπαρχίας, κειμένην ἐπὶ ὑψώματος.

Ἡ κωμόπολις ἐκείνη ἀναμένει τὴν περίοδον τοῦ κακουροδικεῖου, ὡς ἐτήσιον ὄφρον τῆς θεᾶς Προνοίας. Οἱ τετρακισχίλιοι κάτοικοι αὐτῆς βιοῦσι καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, ἔχοντες ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ἥδυν Μαῖον, ὅστις κομίζει αὐταῖς τὰ ὑλικά καὶ ἠθικά πλεονεκτήματα τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου.

Εἶπον ἠθικά πλεονεκτήματα καὶ ἔχω τοὺς λόγους μου. Ἡ Καρῶ, ὡς ὀνομάσωμεν οὕτω τὴν κωμόπολιν, κειμένην μετὰ ὑψηλοτάτων δρυῶν, τυγχάνει οἰοῦν ἀπομιμονωμένη τοῦ λοιποῦ κόσμου: ἕνεκα δὲ τῆς ὀλιγωρίας τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, δὲ, ἐκτετατῆς εἰσέτι οὐτὸ ὁδοῦ κανονικᾶς οὔτε ἐν πεζοπόρῳ, καὶ ἵνα μεταβῆ τις εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας, ἀνάγκη νὰ ὑποστῆ τὸ μαρτύριον δεκαπέντε ὄλων ὤρων ὀδοπορίας ἐπὶ τῆς ράχως ἡμίονου!

Ὡς ἐνοεῖ ὁ ἀναγνώστης, κωμόπολις ὑπὸ τοιαύτην κατάστασιν δὲν παρέχει μεγάλας δασκεδασίας: οἱ δὲ κάτοικοι ἐπιφελοῦνται καὶ τῶν μετριωτέρων εὐκαιριῶν, ἵνα ἀπασχολήσωσι τὸ πνεῦμά των: ἴδιως, ὁ ὀρκωτικὸν δικαστήριον ἀποτελεῖ δ' αὐτοὺς τὸ μέγα γεγονός τοῦ ἔτους: εἶνε, οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον, ἡ μία θεατρικὴ ἐποχὴ. Ὁ Καρῶτης ἀναγινώτκει τὸ πινάκιον τῶν δικῶν ἀναμένει μετὰ περιεργείας ν' ἀκούσῃ ἀγορευόντος τοῦ δικηγόρου Β ἢ τοῦ εἰσαγγελέως Γ ἀπασαλλάκτως ὡς καὶ ὁ φιλόμοστος κάτοικος Ἀθηνῶν περιμένει ν' ἀκούσῃ τοῦ περιφήμου ὑψιφάνου Δ ἢ τοῦ βρυφῶνου Ε.

Πανταχῶθεν στενοχωρεῖται τις ὑπὸ 50 προσώπων, ἅπαντα τῷ λόγῳ: πηγαίνοντες εἰς τὸ κακουροδικεῖον; ὡς νὰ τῷ ἔλεγον «πορευόμεθα εἰς τὸν Σύλλογον;»

Οἱ κειψυόμενοι τῆς κωμοπόλεως, ἐπισκέπτονται ἐπίσης καθημερινῶς τὸ δικαστήριον: ἅμα εἰσερχόμενοι ρίπτουσιν ἡμιλείστον βλέμμα διὰ τοῦ ὀμματωῦ αἰκίου εἰς τὰς κυρίας, αἰτινὲς εἰσιν ἐν τῷ θεωρεῖῳ, ἀνταλλάσσουσι μωρολογίας τινὰς μετὰ τῶν φίλων ἢ τοῦ γραμματέως, καὶ εἰτα ἀπέρχονται.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ φανατισμὸς τῶν Καρῶτων διὰ τὸ κακουροδικεῖον των ὑπερέβη πᾶν ὄριον. Αἱ κίρραι συνέρρεον ἀθροαί, ἐκεῖ δὲ, ἐφ' ἡ διεξήγητο δίκη τις περὶ ἀναίρεσεως ἢ περὶ κλοπῆς μετὰ διαρρηξέως κτλ., ἡ ὀμιλία αὐτῶν περιεστρέφτο εἰς διάφορα ἀντικείμενα: περὶ τῆς ὑπερβολικῆς ζήτησης, λόγου χάριν, περὶ τῆς τελευταίας τουαλέττας τῆς συζύγου τοῦ δημάρχου, περὶ τοῦ δεινὸς σκανδάλου... ὡς λέγουσιν αἱ κακαὶ γλώσσαι κτλ.—ταῦτα αἱ γυναῖκες: οἱ δὲ ἄνδρες ἐσχολίαζον τὰ τηλεγραφήματα τοῦ πρακτορείου Reuter ἢ Havas, τὰ ὅποια ἱεραρχικῶς ἀπεστέλλοντο εἰς τὸν δημάρχον με βραδύτητα 24 ὡρῶν, ὁ δὲ δημάρχος μετὰ νύκτων βραδύτητα ἄλλων 48 ὡρῶν ἐσπευδε νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸ πρῶτον φαρμακεῖον τῆς κωμοπόλεως, ὅπου συνήρχετο ὁλος ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος, ἵνα περιέλθωσιν εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ.

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, τὸ κακουροδικεῖον ἐν Καρῶ ἀναπεκρίνετο καὶ ἐπλήρου πάσας τὰς ἀνάγκαι: ὡς προσέπον, ἦτο ἀληθὲς θέατρον. Αἱ κυρία μεταδιδόνον ἐκεῖ ἐνδεδυμένα τ.α.α.λέττας εἰδικὰς, ἐπιμελετημένας καὶ κομψὰς καὶ

ἀνακλίντρον—ἔνθα, μετὰ τὸν χορὸν, ἔπεσε μετὰ τῆς θελκτικῆς οἰδοσκαλιστοῦ του ὅπως ἀναπαυθῶσι—καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ ὄρατον πρόσωπον τῆς νεόνιδος ἐκείνης, τὸ στίλβον ἐξ ἐρυθρήματος καὶ ἐκ μειδισμῶν!

Ἡ φωνὴ τῆς Μαρτίνης διέκοψε τὴν ρέμβην ἐκείνην.

Ἦτο ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν: ἡ Ἀντίνα ἔπρεπε νὰ βοηθῆσθαι τὰς προετοιμασίας, διὰ τὸ γεῦμα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς ἀπὸ πάσαν τετάρτην, θὰ ἤρχοντο οἱ ἔμποροι, εἰτινες, διανυκτερεύοντες ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐμελλόν ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐπαύριον διὰ τὴν πανηγυριν Κ.

Ὁ χορὸς καὶ αἱ συγκινήσεις εἶχον κινήσει τὴν ὄρεξιν τοῦ Γεωργίου Ὁκ. Θεόδωρος ὅμως δὲν ἐνερανίζετο, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν πατοῦντες τὸ ἔθνος διὰ τῶν χορῶν αὐτῶν ὑποδημάτων νέοι τινὲς θαμνῶνες, οἵτινες ἔλαβον θέσιν περὶ τὴν μεγάλην τράπεζαν.

Αἶφνης ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη χεῖρά τινα ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἦτο ὁ σταθμάρχης.

— Ἐπρογευματίσατε, φίλε μου;

— Ὅχι.

— Δὲν ἔχετε ὄρεξιν;

— Πολλὴν μάλιστα.

— Τότε νὰ φάγητε.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλὴν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένω τὴν σύντροφόν μου.

— Ὁ σύντροφός σας δὲν θὰ ἔλθῃ. Ἐπανέρχομαι τώρα ἐν Κ... ὁ δὲ κ. Πατούρης μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι θὰ ἔλθῃ πολὺ ἄργά.

— Μήπως ὦ συνῆθη κανὲν δυστύχημα;

— Τίποτε σπουδαῖον... ἐξ ἐναντίας...

Ὁ Γεώργιος, λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης, δὲν ἐζήτησεν ἄλλας πληροφορίες.

Παρήγγειλε τὸ πρόγευμά του καὶ, μετὰ προσώπου φαίτροῦ ὡς ἀνθρώπου λαβόντος τὴν μάλλον εὐάρεστον εἰδησιν, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς τραπέζης, ἔνθα οἱ ἔμποροι ἔτρωγον ἤδη.

Παράδοχοι τύποι οἱ ἔμποροι ἐκεῖνοι.

Πρέπει νὰ τοῦ περιγράψωμεν;

Προτιμῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰς συνομιλίας των, καθόσον μάλιστα καὶ ὁ Γεώργιος ἔλαβε μέρος εἰς αὐτάς.

— Ἐσεῖς λοιπὸν—λίγει ὁ παχύτερος τῶν δαιτημόνων, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἡμέτερον νεανίαν—δὲν ἐπήγατε ποτὲ εἰς Μιλάνον; Νὰ πᾶτε, νὰ πᾶτε... εἶνε λαμπρὰ πόλις... Ἐκεῖ τρώγει τις καλῶς, δὲν λέγει τις τὸ ἐναντίον... Ἀλλὰ μὴν ἐλπίσητε, κύριε μου, νὰ εὐχρητῆ πλέον ταῖς ὄραιαις ἐκείναις κοτελέταις, μεγάλας: σὰν βανάλια, εἴτε τὸ στυφάδα ἐκεῖνα τὰ τετράγωνα καὶ μαῦρα σὰν καλυμαῦχι, ποῦ ἐκολουθοῦσαν μέσα εἰς μίαν σάλτσαν, ποῦ σοῦ περιεῖχεν ἅπ' ὅλα... Ὄχι τὸ βούτυρον δὲν θὰ εὐρετε, τὸ ὄρατον ἐκεῖνο βούτυρον ποῦ εἴχαμε πρὸ τοῦ πενήντα ἐνιαῖο... Ὅχι κύριε: τώρα κοτελέταις σὰν στρεΐδια, ζουμί νερούδ, βούτυρον ποῦ εἶνε ξύγγι... Τὸ Μιλάνο δὲν εἶνε πιά σὰν ἄλλοτε: ἀλλὰ ἀπέναντι τῶν ἄλλων πόλεων, τοῦ Τουρίνου λόγου χάριν, ἔχει πάντοτε τὰ καλά του.

— Ὁ Παλίγκας εἶνε ζῶν! διακόπτει κραυγάζων ἄλλος τις ἔμπορος ἔχων ὄφθαλμοὺς μικροὺς καὶ φωσφορικοὺς, μειδίων σκυπτικῶς. Μήπως νομίζεις ὅτι ὁ κύριος ταξιδεύει διὰ τὴν κάμη μετέας ἐπὶ τῆς σάλτσας καὶ τῆς μπιρτέκας; Τὸ τοῦ μέλε: εἰς ἓνα νέον, ἐὰν αἱ κοτελέταις γίνονται μὲ τὸ βούτυρον ἢ μὲ τὸ ξύγγι; Ὅταν τις εἶνε εἰκοσι ἑτῶν, ζητεῖ... ἐγὼ τὸ ξύγγι τί ζητεῖ!... Πηγαίνεται εἰς Μιλάνον, παιδί μου. Ἐκεῖ ὑπάρχει πρᾶγμα δι' ὅλα τὰ γούστα... Κάμετε ἔνα γύρο εἰς ταῖς Γαλλίας περὶ τὴν δαίλην... Μὴ φοβῆσθε νὰ κάμητε λάθος... Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο γνωρίζεται ἀμέσως... Ἐὰν δὲ εἴχατε ἀνάγκην ἀπὸ διευθύνσεως, ἐρωτᾶτε τὸν κουμπάρον τοῦ Βέρτολου εἰδῶ, ὁ ὁποῖος ἔχει σημειωμένους εἰς τὸ πορτοφόλι του ὄλους τοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς

τῶν σπιτιῶν, μὲ τὰ ὀνόματα δλων τῶν ὄρατων Πιαμοντίδων, τριστίδων, ρωμαίων... Δὲν λέγω ἀλήθεια, κύριε Βέρτολε;

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΟΥ

(Ἐκ τοῦ «Β.βλίου τῶν Ἀσμάτων» τοῦ Χαΐνε)

Στοῦ τραγουδιοῦ μου ἐπάνω τὰ φτερά,
Γλυκεῖα μελαχροινὴ μου θὰ σὲ φέρω,
Νὰ πάμε εἰς τοῦ Γάγγου τὰ νερά
Στὸν τόπο τὸν καλλίτερο ποῦ ξέρω.

*

Ἐκεῖ ποῦ τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ
Φωτίζει: πεδιάδα ἀνθισμένη,
Τὸ ἄνθος τοῦ λωτοῦ τὸ δροσερὸ,
Τὴν ἀδελφὴν του τὴν μικροῦλα περιμένει.

*

Ἐκεῖ τὰ ἀστεράκια γιὰ φιλιὰ
Ἀκτίνες στὰ τριαντάφυλλα σκορποῦνε,
Καὶ στῆς νυκτὸς ἀκούς τὴν σιγαλιὰ
Τὰ γιούλια ποῦ γλυκὰ κρυφομιλοῦνε.

*

Τὸ ζαρκαδάκι ἀφρυγκάζεται δειλὰ
Ἡ τρέχει στὰ χορτάρια χωρὶς ἔννοια
Κι' ἀκούγεται μακριὰ ὅπου κυλᾷ
Ὁ Γάγγης τὰ νερά του τ' ἀσημένια.

*

Ἐκεῖ ὅπου ἀπλώνουν κουργαδιαῖς,
Ἴσκιον παχὺ, κ' εἰ δύο θὰ ξαπλοθοῦμε...
Καὶ μ' ὄνειρα μ' ἀγάπη μ' εὐωδιαῖς,
Ζωὴ ἀγγελικὴ θε νὰ περνοῦμε.

Θ. Α. Β.